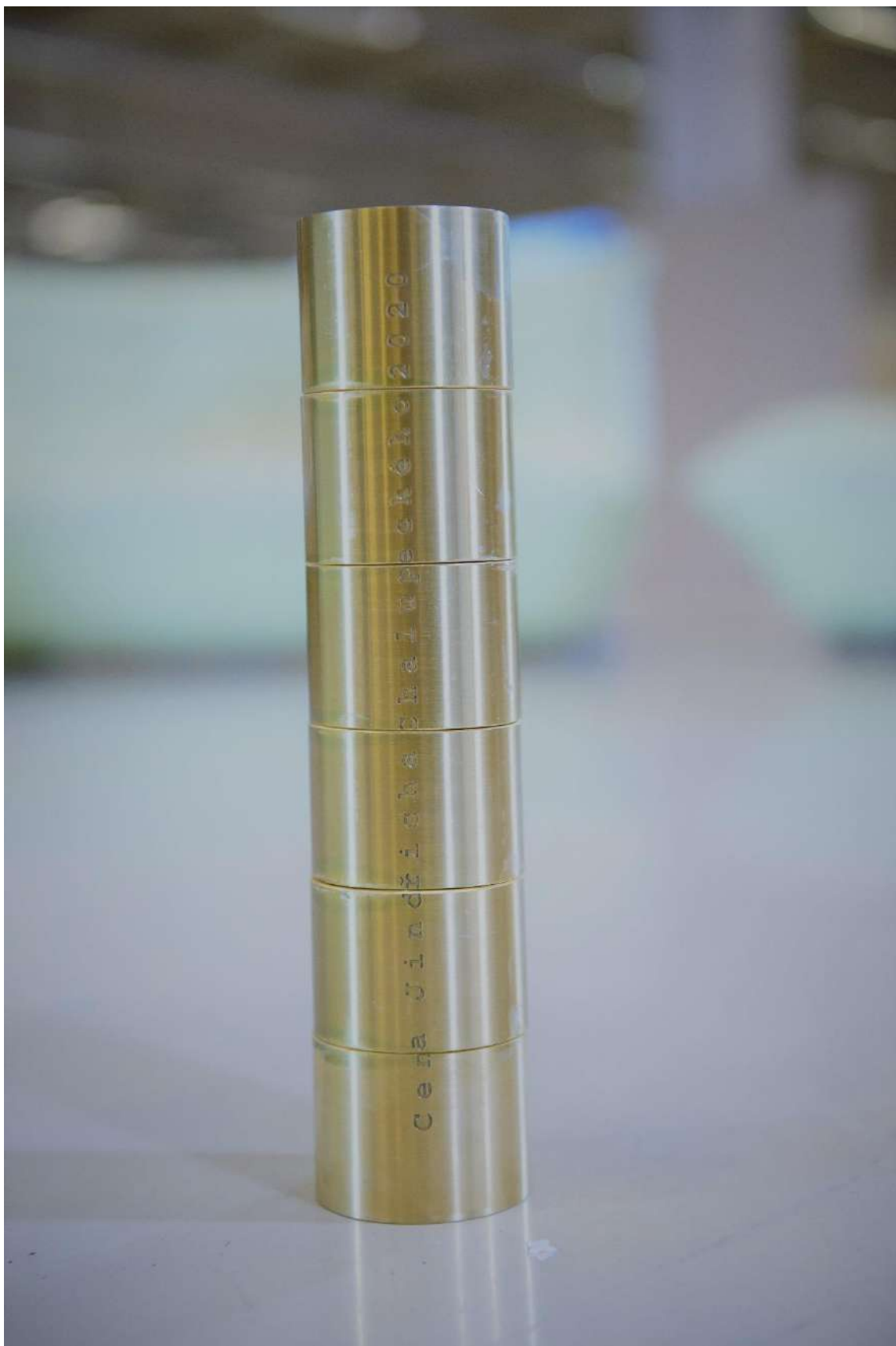

SPOLEČNOST JINDŘICHA CHALUPECKÉHO

VÝROČNÍ ZPRÁVA 2020

Společnost Jindřicha Chalupeckého

VÝROČNÍ ZPRÁVA ZA ROK 2020

OBSAH

1. STRUČNĚ O ČINNOSTI SJCH V ROCE 2020
2. CENA JINDŘICHA CHALUPECKÉHO 2020
3. ZAHRANIČNÍ HOSTKY 2020
4. LAUREÁTSKÝ PROJEKT
5. OSTROVY: MOŽNOSTI SOUŽITÍ
6. SVĚT JINDŘICHA CHALUPECKÉHO
7. INTERVENCE
8. CAFÉ CHALUPECKÝ
9. OSTATNÍ
10. VÝBĚR Z MEDIÁLNÍCH OHLASŮ
11. FINANČNÍ ZPRÁVA

1. STRUČNĚ O ČINNOSTI SJCH V ROCE 2020

Společnost Jindřicha Chalupeckého se v roce 2020 přes všechna omezení spojená s pandemií Covid-19 snažila naplňovat svůj program co možná nej kvalitněji a současně nejohleduplněji, dostát svým závazkům vůči umělkyním a umělcům, všem spolupracovníkům, partnerským institucím a samozřejmě také vůči divákům.

Cena Jindřicha Chalupeckého 2020 v rámci dopadů pandemie zaznamenala velké změny především přesunutím z původně plánovaného místa konání v Národní galerii Praha do PLATO Ostrava. Tento krok vnímáme jako velmi pozitivní, rozhodli jsme se, že i do budoucna by se Cena kromě dosavadního střídání konání v Praze a Brně měla odehrávat také v Ostravě. Navázali jsme velice vstřícnou a produktivní spolupráci s galerií PLATO Ostrava, kde byla výstava CJCh 2020 a výstava zahraničních hostek Pauline Boudry a Renate Lorenz nainstalována. Vzhledem k výjimečnému stavu a zavření muzeí a galerií bohužel byla otevřena pro veřejnost pouze krátce, což ovlivnilo také dosavadní návštěvnost. Divákům jsme ji v uplynulém roce představili také online. Během celého ročníku jsme přes rozličná omezení představili participující umělkyně a umělce i jejich společnou výstavu a další související projekty v mnoha různých formátech širokým vrstvám publika.

V programové linii intervencí jsme připravili bohatý letní program se stávajícími i novými partnery: ve Vodárně Kolín jsme představili intervenci Anny Hulačové nazvanou Prvoci, navázali jsme novou spolupráci s Letní filmovou školou Uherské hradiště, kde jsme v expozici Slováckého muzea představili intervenci Křik kohouta s díly Pavla Jestrába, Jarmily Mitríkové a Dávida Demjanoviče, Adély Součkové a Johany Střížkové a nově jsme díla současných umělkyň a umělců představili také v prostoru bývalé hutní haly sklářské hutě František na Sázavě. Všechny intervence měly díky letním měsícům velkou návštěvnost i příznivé mediální ohlasy. V rámci naší dlouhodobé spolupráce s Oblastní galerií Liberec jsme uspořádali dvě výstavy.

V Programové linii Café Chalupecký bohužel muselo dojít k větším změnám, jelikož zahraniční cesty byly během většiny roku nanejvýš komplikované, či nemožné. Z kurátorských cest a prezentací zahraničních hostů, jsme na začátku roku uskutečnili návštěvu Antona Belova, ředitele Muzea současného umění Garage v Moskvě. Další hosty, kteří měli letos dorazit (Inga Lace, Raphael Fonseca, Jussi Koitela, Ovul Dornsugullu) přesouváme na rok 2021. Zároveň jsme dva z těchto budoucích hostů představili českému publiku prostřednictvím video profilů (Inga Lace, Raphael Fonseca) na našem webu.

V rámci programové linie Svět Jindřicha Chalupeckého jsme realizovali v září 2020 site-specific inscenaci a instalaci nazvanou Svět, v němž žijeme? Původním plánem bylo uvést tento projekt jako bytové divadlo a výstavu, ale vzhledem k dopadům pandemie se nám vyskytla příležitost projekt uskutečnit v Hotelu Opera na Těšnově, kde Chalupecký spolu s dalšími členy tehdy ještě nepojmenované Skupiny 42 diskutoval nad hlavními tezemi dnes již kanonického eseje Svět, v kterém žijeme. Ve spolupráci s Moravskou galerií v Brně jsme pak na konci listopadu uskutečnili online sympozium Chalupecký ve světě, na něž navázalo vytvoření nového filmu Letters from

Prague od česko-francouzské umělkyně Julie Béna. Všechny tyto výstupy budeme znovu prezentovat také během výpravné výstavy v Galerii hlavního města Prahy v roce 2022. Zahraniční výstupy této programové linie jsme byli nuceni odložit na příští rok, ale se všemi partnery projektu jsme nadále v živém kontaktu.

Výstava Nejen nukleární rodina, kterou jsme měli zahájit v New Yorku v USA na konci května 2020, z důvodu celosvětové pandemické krize nebyla realizována v předkládaném rozsahu, a to zejména vzhledem k nemožnosti vycestovat kvůli karanténním opatřením do USA, a dále vzhledem k dlouhodobému uzavření všech newyorských kulturních institucí, nevyjímaje Art in General, kde se výstava měla konat. V rámci těchto daností se nám však přesto podařilo naplnit hlavní podstatu projektu, tedy zrealizovat kurátorský výzkum, ve spolupráci s šesti českými umělci vytvořit nová díla (reagující na tento výzkum) a výsledky prezentovat veřejnosti v podobě dvoudenní pop-up výstavy v Praze (včetně živých akcí, které vznikly speciálně pro tuto příležitost a tedy nad rámec původně plánované výstavy v NYC), dále během online rezidence na platformě dgfmns a v rámci festivalu PAF v Olomouci (3.-6.12.), kde jsme projekt prezentovali formou online pásma čtení. Pro rok 2021 nyní domlouváme nové zahraniční partnerství projektu, abychom ho mohli představit také v zahraničí.

Loňská situace spojená s pandemií covid-19 nám přinesla řadu výzev, množství práce navíc, dávku nejistoty ale také příležitost naučit se nové věci, například kvalitní prezentaci některých obsahů online, vznik komplexnější dokumentace projektů, nové formy mezinárodní výměny apod. Snažíme se přicházet na tvůrčí řešení v rámci aktuálních možností, která budou přinášet jak obsahovou kvalitu, tak příležitosti pro umělkyně a umělce a další spolupracovníky. Navzdory těžkostem daným dobou se nám nadále daří udržovat prestižní statut profesionální organizace na poli výtvarného umění, jež plní nenahraditelnou funkci v lokálním kontextu umělecké scény.

2. CENA JINDŘICHA CHALUPECKÉHO 2020

Úvod

Cena Jindřicha Chalupického je neprestížnější české ocenění pro vizuální umělkyně a umělce do 35 let, které je pořádáno již od roku 1990. Je také součástí mezinárodní sítě podobných ocenění v středo- a východoevropském kontextu, Young Visual Artists Awards. Skrze partnerství Společnosti Jindřicha Chalupického s řadou mezinárodních uměleckých institucí a osobností význam Ceny přesahuje hranice České republiky. Mezi finalistky, finalisty a laureátky a laureáty předchozích ročníků CJCH patří již kolem stovky umělkyň a umělců, mezi nimiž jsou nejvýznamnější zástupci české porevoluční a současné umělecké scény. Porota CJCH je už více než dekádu mezinárodní, s účastí významných odborníků z předních zahraničních institucí, kteří často velice konkrétně pomohli nominovaným umělcům v jejich další kariéře. Další umělkyně a umělci, kurátoři, teoretičky a jiné osobnosti české i mezinárodní scéně se na CJCH podíleli v rámci řady výstav, speciálních projektů, programů pro veřejnost ad. V posledních letech se s novým týmem Společnosti Jindřicha Chalupického výrazně proměnila také Cena, která je založena na úzké kurátorské a produkční spolupráci s vystavujícími umělci, dialogích s odbornou i širokou veřejností, mezinárodní kontextualizaci české umělecké scény, vytváření nových příležitostí, ale také hodnotách, které pro umělecké ceny nejsou tak typické, jako je inkluзивita nebo diverzita. V rámci každoroční výstavy Ceny Jindřicha Chalupického usilujeme o co nejkvalitnější prezentaci děl nově vzniklých pro tuto příležitost, inovativní kurátorské, architektonické i grafické přístupy. Skrze každoroční prezentaci zahraničních hostů kontextualizujeme díla mladých českých umělkyň a umělců se zástupci těch nejprogresivnějších tendencí na mezinárodní scéně. Cena Jindřicha Chalupického se každoročně těší velké mediální pozornosti a reflexi, díky které je možné komunikovat širší témata týkající se současného umění a jeho sociopolitických kontextů, nejen propagovat aktuální finalistky a finalisty.

Pohled do instalace výstavy Cena Jindřicha Chalupického 2020 v PLATO Ostrava

Výstava Cena Jindřicha Chaluppeckého 2020

Galerie PLATO Ostrava, 15.10. 2020 – 14.3. 2021

Vystavující umělkyně a umělci: Jakub Choma, Alma Lily Rayner, Anna Slama & Marek Delong, Marie Tučková, Jiří Žák a Pracovní skupina pro výzkum mimosmyslové estetiky (Jan Kolský, Vojtěch Márc, Matěj Pavlík a Peter Sit)
Zahraniční hostky: Pauline Boudry a Renate Lorenz
Kurátorky: Veronika Čechová, Karina Kottová
Architekti: No Architects
Produkce: Jakub Lerch, Lenka Škutová, Sára Davidová
Komunikace: Veronika Čechová

Mezinárodní porota se rozhodla do finále 31. ročníku Ceny Jindřicha Chaluppeckého 2020 vybrat pět finalistek a finalistů z řad vizuálních umělců do 35 let. Jsou jimi Jakub Choma, autorská dvojice Anna Slama & Marek Delong, Marie Tučková, Jiří Žák a umělecký kolektiv působící pod názvem Pracovní skupina pro výzkum mimosmyslové estetiky, který tvoří Jan Kolský, Vojtěch Márc, Matěj Pavlík a Peter Sit. Z předchozího ročníku také přešla umělkyně Alma Lily Rayner, jejíž účast v CJCH 2019 byla odložena ze zdravotních důvodů. Společná výstavní prezentace finalistek a finalistů i výstava zahraničních hostek se uskutečnila na podzim 2020, poprvé v ostravské galerii PLATO.

Porota ve složení Vjera Borožan, historička a teoretička umění, pedagožka působící v Praze – předsedkyně poroty, Zdenka Badovinac, ředitelka Moderna galerija v Lublani, João Laia, šéfkurátor Muzea současného umění Kiasma v Helsinkách, Lenka Klodová, umělkyně, vedoucí Ateliéru tělového designu FaVU VUT v Brně a Laurel Ptak, ředitelka Art in General v New Yorku, vybírala finalistky a finalisty CJCH 2020 z více než 80 portfolioů zaslaných umělci působícími na současné české scéně. Výběr, ke kterému došla, reprezentuje širokou škálu médií i teoretických přístupů vyskytujících se v našem uměleckém prostředí. Tvorba vybraných umělkyň a umělců zahrnuje různé výrazové prostředky od materiálnějších přístupů k soše a objektu či kresbě a malbě až po multimediální instalace, společenskou angažovanost či teoreticko-vědeckou výzkumnou praxi. *„Mezi kritéria, která měla komise při výběru finalistů letos na mysli, se vedle originality, konzistence a vysoké úrovně tvorby dostávaly také aspekty společenské citlivosti. Jsme rádi, že můžeme mezi finalisty uvítat tvůrce, kteří důvěřují metodám uměleckého výzkumu a stavějí tak výtvarné umění po bok vědeckým a filozofickým disciplínám,”* říkají ve svém prohlášení mimo jiné porotci.

V rámci 31. ročníku Ceny Jindřicha Chaluppeckého poprvé namísto volby jedné laureátky nebo laureáta byla oceněna celá šestice projektů, respektive desítka jejich autorek a autorů. Zúčastněné umělkyně a umělci se rozhodli odmítnout princip soutěže a volby jedné laureátky nebo laureáta na základě porovnávání nově vzniklých prací na společné výstavě. Díky tomu se mělo dostat stejného prostoru a pozornosti všem z nich a publikum se mohlo plně soustředit na jejich nově vzniklá umělecká díla, bez nutnosti jejich vzájemného srovnávání. Namísto tradičního ceremoniálu udílení ceny jsme připravili jednodenní symposium, hudební a performativní program, který byl živě streamovaný ve spolupráci s ČT Art.

Pro výstavu připravily umělkyně a umělci nové práce, které jsou rozprostřeny po velkorysých prostorách bývalého hobby marketu Bauhaus, v němž PLATO Ostrava aktuálně sídlí, a v některých případech také reagují na místní „dočasné struktury“, jako je knihovna, kino nebo tzv. stage. Návštěvníci mohou shlédnout několik nových krátkých filmů, komplexní sochařské environmenty, audiovizuální instalace nebo prostředí pro vznik a činnost podpůrné platformy pro přeživší sexuálního násilí a jiných forem zneužívání a útlaču. Připravován je diskusní a performativní program a další doprovodné programy, zahrnující také hlídání dětí nebo komentované prohlídky pro nevidomé. Protože se většina těchto programů z důvodů vládních restrikcí nemohla uskutečnit, částečně jsme je kompenzovali online programem a částečně přesunuli na začátek roku 2021.

Alma Lily Rayner, Návod na přežití, pohled do instalace na výstavě Cena Jindřicha Chalupického 2020

Programy pro veřejnost

K CJCH 2020 se uskutečnil také doprovodný program, zejména prezentace finalistek a finalistů na uměleckých školách, nebo promítání videí vzniklých pro minulé ročníky CJCH v rámci akce Máme otevřeno. Hlavní programy pro veřejnost byly tradičně soustředěny do akce Jury Weekend, která byla v loňském roce koncipována jako plnohodnotné symposium nahrazující ceremoniál udílení ceny.

Prezentace finalistek a finalistů CJCH pro studentky a studenty Fakulty umění, Ostravské univerzity

Galerie PLATO Ostrava, 6. a 7. 8. 2020

Vzhledem k vládním omezením konání akcí pro veřejnost se tradiční prezentace finalistek a finalistů na uměleckých vysokých školách uskutečnila v Ostravě formou návštěv

několika menších skupin studentů během instalace výstavy. Proběhla prezentace vznikajících uměleckých projektů i samotné Ceny Jindřicha Chalupeckého, rozhovory s participujícími umělkyněmi a umělci a kurátorkami výstavy.

Návštěvnost: 35 osob

Marie Tučková, Chorus, pohled do instalace na výstavě Cena Jindřicha Chalupeckého 2020

Finalistky a finalisté CJCH na AVU

Akademie výtvarných umění v Praze, 16.12. 2020 (online)

V rámci cyklu Středy na AVU proběhlo online setkání s laureáty a laureátkami Ceny Jindřicha Chalupeckého 2020: Pracovní skupinou pro výzkum mimosmyslové estetiky, Almou Lily Rayner, autorskou dvojicí Anna Slama a Marek Delong, Marií Tučkovou a Jiřím Žákem (diskuse se bohužel nezúčastní Jakub Choma). Poté, co jednotlivé umělkyně a umělci představili svou práci, následovala debata, kterou moderovala Tereza Jindrová, kurátorka Společnosti Jindřicha Chalupeckého, a Tomáš Pospiszyl z Katedry teorie a dějin umění Akademie výtvarných umění v Praze. Představena byla i výstava Cena Jindřicha Chalupeckého 2020, která probíhá do 14. března 2021 v galerii PLATO Ostrava.

Návštěvnost: 37 osob

Máme otevřeno

Nadace a centrum pro současné umění Praha, 2.10. 2020

V rámci akce Máme otevřeno proběhla v prostoru auditoria v budově Nadace a Centra pro současné umění akce Commissioned by SJCH. Šlo o promítání pásma filmů od mladých českých umělců, které vznikly pro nejrůznější projekty od Ceny Jindřicha Chalupického po samostatné výstavní prezentace některých laureátů a laureátek Ceny Jindřicha Chalupického v zahraničí.

Promítány byly následující filmy a videa:

Barbora Kleinhamlová, Někdy se skoro cítí šťastně, 2015, 9 min
Aleš Čermák, Druhá polovina světa, 2016, 18 min
Johana Střížková, Činitel šesti, 2016, 14 min
Dominik Gajarský, Equilibrium, 2017, 15 min
Martin Kohout, Slides, 2017, 22 min
Kateřina Olivová, I...NG, 2018, 40 min
Marie Lukáčová, Skuzomeetza, 2019, 27 min

Návštěvnost: 18 osob

Jury Weekend

Galerie PLATO Ostrava, 5.12. 2020

Režie: Bohdan Bláhovec

Dramaturgie: Barbora Ciprová

Kamera: Michal Blecha, Ivan Svoboda

Zvuk: Jakub Černý

Moderátorky: Tereza Jindrová, Karina Kottová, Veronika Čechová

Produkce: Sára Davidová, Jakub Lerch

Účinkující: Jakub Choma, Vjera Borozan, Pracovní skupina pro výzkum mimosmyslové estetiky (Matěj Pavlík, Jan Kolský, Peter Sit a Vojtěch Márc), Alma Lily Rayner, Anna Slama & Marek Delong, Xadrez, Jiří Žák, Sis of STYXX: Marta Ebenová, Eliška Fajmonová, Klára Fleková, Magdalena Havlová, Anežka Heinzlová, Mariana Hradilková, Rebeka Maxová, Natálie Rajnišová, Marie Tučková

Streaming: ALL DV

Jury Weekend byl pro 31. ročník CJCH koncipován jako symposium s bohatým performativním, diskusním, hudebním a dalším programem, za účasti mezinárodní poroty. Vzhledem k vládním omezením spojeným s fyzickou návštěvností programu byl Jury Weekend koncipován jako jednodenní online symposium streamované živě na webových stránkách ČT Art. Na program navazoval také hodinový speciál pořadu Artzóna. Loňský Jury Weekend byl jednodenní oslavou setkání výjimečných uměleckých osobností. Finalisté během sympozia osobně okomentovali svá díla vzniklá pro výstavu v galerii PLATO Ostrava a někteří uvedli živé akce v podobě performance či hudebních

vystoupení. Součástí programu byla také diskuze s finalistkami a finalisty a zástupci mezinárodní poroty nebo komentovaná prohlídka výstavou Ceny Jindřicha Chalupického a výstavou zahraničních hostek Pauline Boudry a Renate Lorenz. S prací této umělecké dvojice se rovněž diváci mohli seznámit v širších souvislostech – umělkyně ve spolupráci s kurátorkami berlínské instituce Neuer Berliner Kunstverein připravily výběr videí z nejstarší a největší německé sbírky videoartu Video-Forum. Selekce děl mezinárodně etablovaných umělkyň a umělců kontextualizovala nový choreograficko-performativní film Boudry a Lorenz (No) Time, který má v Ostravě premiéru. Během celého dne byla také možné shlédnout online autorská videa představená na výstavě. Celý program byl tlumočen do znakového a v případě anglických vstupů také do českého jazyka.

Jiří Žák, *Oktagon (replika jednacího stolu společnosti Omnipol)*, pohled do instalace na výstavě Cena Jindřicha Chalupického 2020

Harmonogram akce:

11:00 Zahájení programu s Terezou Jindrovou (kurátorkou Společnosti Jindřicha Chalupického) a Markem Pokorným (ředitelem PLATO Ostrava)
11:10 Komentovaná prohlídka výstavy Cena Jindřicha Chalupického 2020 (provází kurátorky Veronika Čechová a Karina Kottová)
12:00 Představení umělecké dvojice Anna Slama a Mark Delong
12:20 Představení umělce Jakuba Chomy
12:25 Performance Jakuba Chomy Gears Of Life
13:00 Představení uměleckého kolektivu Pracovní skupina pro výzkum mimosmyslové estetiky
13:20 Představení umělkyně Marie Tučkové
13:25 Performance Marie Tučkové Sis of Styxx (účinkují: Marta Ebenová, Eliška Fajmonová, Klára Fleková, Magdalena Havlová, Anežka Heinzlová, Mariana

Hradilková, Rebeka Maxová, Natálie Rajnišová, Marie Tučková)

14:00 Představení umělkyně Almy Lily Rayner

14:15 Představení umělce Jiřího Žáka

14:30 Živý koncert hudebního dua XADREZ - Husam Abed (herec z videí Jiřího Žáka) a Cyril Kaplan

(hudebník z kapely Vložte kočku)

15:00 Představení zahraničních hostek výstavy Pauline Boudry a Renate Lorenz

15:15 Screening videí kontextualizující film (No) Time (P. Boudry a R. Lorenz) z archivu n.b.k. Video-Forum (Anetta Mona Chişa / Lucia Tkáčová, Anna Daučíková, Sanja Iveković, Hajnal Németh, Lia Perjovschi, Ming Wong a Haegue Yang)

16:15 Odmítáme princip soutěže - diskuze s letošními finalistkami a finalisty Ceny Jindřicha Chalupického, moderuje Tereza Jindrová

17:45 Slavnostní zakončení programu

Návštěvnost: 1562 osob (online)

Odmítáme princip soutěže - diskuze s letošními finalistkami a finalisty Ceny Jindřicha Chalupického

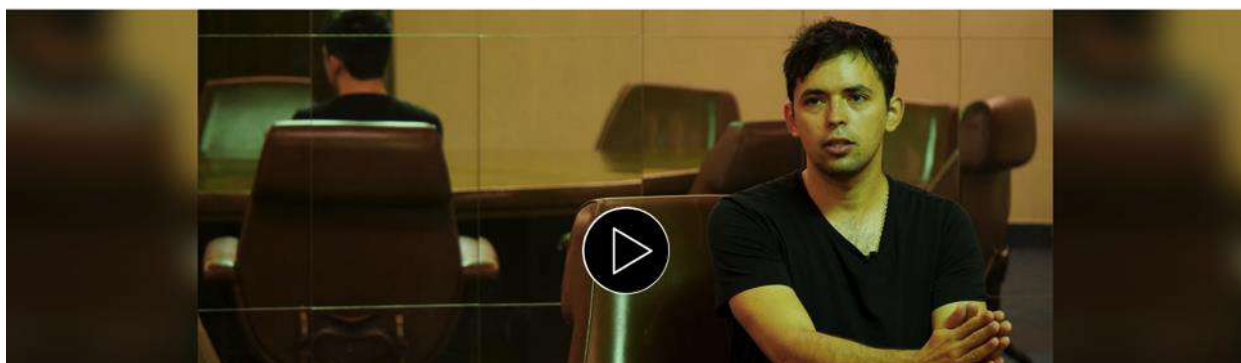

Koncert hudebního dua XADREZ - Husam Abed (herec z videí Jiřího Žáka) a Cyril Kaplan

Mediální prezentace a dokumentace

Výstava CJCH i všechny doprovodné akce jsou profesionálně dokumentovány skrze foto, video i text a další formy. Dokumentace následně představujeme skrze vlastní kanály a v rámci českých i zahraničních médií, online blogů (např. ArtViewer, Ofluxxo, Blok, Tzvetnik) apod. Mezi naše dlouhodobé partnery patří projekt Artyčok TV, se kterým spolupracujeme na videodokumentaci výstav a projektů, nově také webová Artzóna, která od roku 2019 připravuje videoprofilky finalistek a finalistů CJCH. Cena Jindřicha Chalupického je hojně reflektována všemi místními odbornými médii (Art+Antiques, Artalk.cz, Flash Art, A2 ad.) i předními veřejnoprávními médii, jako je Česká televize a Český rozhlas, stejně jako dalšími masmédií. V poslední době v souvislosti s laureátskými projekty a dalšími zahraničními aktivitami stále více také skrze recenze a zmínky v zahraničních médiích. Ve spolupráci s Českou televizí pravidelně připravujeme přímý přenos udílení CJCH, popřípadě stream dvoudenního Jury Weekendu a navazující pořad na ČT art, kromě celoročního mediálního partnerství. Rozhovory s finalistkami a finalisty pravidelně připravuje Radio Wave a Artalk.cz, hojně spolupracujeme také se stanicí ČRo Vltava. Se serverem Artlist spolupracujeme na rozšiřování databáze o nové finalistky a finalisty CJCH i doplňování archivů. Webové stránky sjch.cz poskytují kromě veškerých informací o Ceně, souvisejících výstavách a projektech i osobnostech také přehlednou databázi všech umělkyní a umělců, kteří se účastnili CJCH, s možností rozdělení na jednotlivá umělecká média a také odkazy na další zdroje informací od spolupracujících subjektů (ČT art, works.io, Artmap.cz ad.). Na vlastních webových stránkách zpřístupňujeme online také všechny dosavadní publikace Společnosti Jindřicha Chalupického a na blogu další dokumentaci a články ke specifickým projektům.

PŘEDSTAVUJEME FINALISTY CENY JINDŘICHA CHALUPECKÉHO PRO ROK 2020: JIŘÍ ŽÁK

Profil Jiřího Žáka (CJCH 2020) na ČT art

Cena Jindřicha Chalupického 2020 – Jury Weekend, přenos z ostravské galerie PLATO sledujte níže, zdroj: SJCH

Anotace
Redakce
6. 12. 2020
3 min

Online symposium, přenášené z ostravské galerie PLATO, je symbolickým vyvrcholením letošního ročníku Ceny Jindřicha Chalupického. Přenos můžete kontinuálně sledovat v neděli

Jury Weekend Ceny Jindřicha Chalupického na ČT art

Návštěvnost (spolu s výstavou zahraničních hostek): 182 osob (12 otevřených dní v omezeném režimu), online 10 200 osob

3. ZAHRANIČNÍ HOSTKY 2020

Výstava zahraničních hostek Pauline Boudry a Renate Lorenz: (No) Time

Galerie PLATO Ostrava, 15.10. 2020 – 14.3. 2021

Kurátorka: Karina Kottová

Architekti: No Architects

Produkce: Jakub Lerch, Lenka Škutová, Sára Davidová

Komunikace: Veronika Čechová

Pro rok 2020 byly zahraničními hostkami Ceny Jindřicha Chalupeckého Pauline Boudry a Renate Lorenz, které pracují společně od roku 2007 v Berlíně. Ve spolupráci s Boudry a Lorenz jsme připravili evropskou premiéru jejich nové práce *(No) Time*, která vznikla v koprodukcí Společnosti Jindřicha Chalupeckého, Mediacity v Soulu, Frac Bretagne a CA2M v Madridu. Ve dvacetiminutovém filmu *(No) Time* se umělkyně ptají, zda může pohyb odkazovat současně k utopickým touhám a politické beznaději. V době, kdy čelíme čím dál většímu pravicovému konzervatismu, se stává takřka nezbytností narušit progresivní pojetí času a vytvořit prostor pro to, co se skrývá za ním. Jak by vypadal minoritní mód časovosti? Čtyři performerky aF performerů se chystají vstoupit do času v queer pojetí. Extrémní pomalost, asynchronicita, změny rytmu, nehybnost a pauzy – tím vším hledají únikové východy, odmítají ubíjející rytmus práce a státem sponzorované zoufalé takty bytí. V jejich pohybech se záměrně prolíná celá řada tanečních prvků inspirovaných žánry, jako je hip-hop, dancehall, (post)moderní tanec či drag performance. Zjevně odlišné styly propojují nahodilé podobnosti, nutkavé pohyby a tělesné vzpomínky, jež iniciují a zároveň posouvají vzájemné doteky.

Pauline Boudry & Renate Lorenz, (No) Time, pohled do instalace

Katalog výstavy Cena Jindřicha Chalupického 2020 a výstavy Pauline Boudry & Renate Lorenz: (No) Time

Katalog doprovázející 31. ročník Ceny Jindřicha Chalupického reflektuje nejen umělecká díla a projekty představené na společné výstavě, ale také obecnější téma aktuálních proměn a možných scénářů budoucnosti uměleckých cen v místním i mezinárodním kontextu. Esej ředitelky Společnosti Jindřicha Chalupického Kariny Kottové je osobním úvodem spjatým s jejími dosavadními zkušenostmi s organizací a kurátorskou prací pro Cenu Jindřicha Chalupického. Spolukurátorka letošní výstavy CJCH Veronika Čechová ve svém textu mapuje tendence směřující k redefinici mechanismů uměleckých ocenění v zahraničí jako úvod k vývoji v rámci CJCH. Teoretička umění a kurátorka Hana Janečková se ve svém textu zamýšlí nad užitečností uměleckých cen a proměnou principů nebo hodnot, na nichž jsou vystavěny. Umělec Zbyněk Baladrán zabíhá k počátkům Ceny Jindřicha Chalupického a mapuje její vývoj na pozadí porevolučních politických a ekonomických dějin. Kurátorka a kritička umění Tina Poliačková se zabývá mocenskou dynamikou udělování cen a nástrahami, které přináší soutěžení v umění. Součástí katalogu je statement finalistek a finalistů CJCH 2020 představující argumentaci na pozadí jejich rozhodnutí odmítnout volbu jedné laureátky nebo laureáta a zpráva shrnující sociologický výzkum, který v letošním roce uskutečnily Iveta Hajdáková a Marie Heřmanová, aby zmapovaly širší názorové pole utvářející se kolem tohoto tématu.

V katalogu představujeme také dokumentaci práce zahraničních hostek CJCH 2020 Pauline Boudry a Renate Lorenz. Jejich dvacetiminutový choreograficko-performativní film *(No) Time* doprovází kurátorský esej na téma nenormativního času od Kariny Kottové.

Fotodokumentace obálky katalogu CJCH 2020

4. LAUREÁTSKÝ PROJEKT

Publikace a výstava Matyáše Chocholy

Publikace Vůně úspěchu

V roce 2020 se nám podařilo uskutečnit také laureátský projekt Matyáše Chocholy – spoluvydat publikaci *Vůně úspěchu*, která byla uvedena na velkolepém performativním křtu v Galerii hlavního města Prahy a dále prezentována na související výstavě v Galerii Fotograf. Uvedli jsme také samostatnou výstavu autora v londýnské galerii Gossammer Fog. Pro výstavu autor připravil novou site-specific instalaci, včetně skleněných soch a performativního programu.

Publikace s názvem *Vůně úspěchu* je laureátským projektem Matyáše Chocholy, držitele Ceny Jindřicha Chalupického 2016. Autor se rozhodl vystoupit na pole pro české vizuální umění ne tolik typické a sice prezentování se volným literárním útvarem v tištěném formátu. Kniha je *volným literárně-výtvarným experimentem, v němž Matyáš Chochola vykresluje vlastní verzi světa – jakéhosi snového časoprostoru, kde se proudy vědomí setkávají s divokostí 90. let, s uměleckými reflexemi a v neposlední řadě s šamansko-rituálními meditacemi*. Chocholova literární tvorba osciluje na pomezích automatického psaní, disharmonické poezie, postmoderní novely a eseje. Kniha je doplněna bohatým obrazovým materiálem, který vznikl ve spolupráci s grafikem a umělcem Alexandrem Puškinem a grafickým designerem Ondřejem Šormem. Editorkou textu byla Petra Nováková. Text a obraz se protínají a tvoří útvary blízké současné koláži poučené dynamikou sociálních sítí. Mimo kresbu a koláž doplňuje vizuální jazyk knihy i série fotografií dokumentujících autorovy akce a fyzická díla.

Kniha byla uvedena při slavnostním křtu spojeném s velkorysou instalací a performance v Galerii hlavního města Prahy – Colloredo-Mansfeldském paláci. Dále je kniha hojně distribuována po celé ČR do knihoven, knihkupectví, galerijních obchodů a čítáren ad. Na publikaci navázala ještě výstava Matyáše Chocholy ve spolupráci s Vojtěchem Veškrnou v Galerii Fotograf v Praze. Výstava *Magma* navazuje na happening, který uskutečnil Chochola s výtiskem publikace *Vůně úspěchu*. Prvotním východiskem galerijní prezentace se stal fotografický materiál Vojtěcha Veškrny, jež při něm vznikl a jehož zvětšeniny Chochola opět vzal na stejné místo, aby je zde finálně upravil. Dokumentace privátní akce, kterou Veškrna kreativně zaznamenával, Chochola „akceleroval“ smýkáním v rozehrátém asfaltu na střeše jeho ateliéru s loužemi tiskařské barvy. Vedle fotografií se součástí výstavy staly na jedné straně brikoláže z pozůstatků knihy a na straně druhé síťotisky, které vycházejí z výtvarných prvků v knize.

Kniha vyšla v nákladu 300Ks, včetně 10ks autorských výtisků s originálními kresbami a autorskými vstupy. Knihu vydala Společnost Jindřicha Chalupického ve spolupráci s Galerií Moderního umění v Hradci Králové, kde se letos také odehrála autorova rozsáhlá samostatná výstava. Distributorem knihy je také nakladatelství BigBoss.

Autorská publikace Matyáše Chocholy Vůně úspěchu, dále navázala výstava ve Fotograf Gallery a londýnské galerii Gossamer Fog

Performativní křest publikace Vůně úspěchu v Collredo-Mansfeldském paláci v Praze ve spolupráci s Galeríí hlavního města Praha

Výstava Alchymista

Gossamer Fog, Londýn, 12.12. 2020 – 16. 5. 2021 (prodloužení vzhledem k aktuálním restrikcím)

Kurátorka: Veronika Čechová

Produkce: Jakub Lerch

Matyáš Chochola se v rámci svého nejnovějšího uměleckého projektu převtělil do podoby mystického druida –alchymisty, který podnikl pouť prostorem i časem, aby dočasně zhmotnil v londýnské galerii Gossamer Fog svou dílnu a zprostředkoval návštěvníkům svůj léčivý lektvar ve formě podmanivého parfému. Výstava přináší několik atmosférických krajinných instalací spolu s video záznamy vyprávějící příběh legendy o vzniku lektvaru a jeho významu, o zrození samotného druida a o jeho putování. Prostorová instalace v galerii bude zahrnovat skleněné autorské sochy, léčivé magické formule psané tajným jazykem, který pro tuto příležitost umělec vytvořil a přírodní elementy, jež jsou zdrojem druidovy moudrosti.

Návštěvnost: 42 osob (maximální kapacita v rámci dosavadních omezení a otevření výstavy dosud pouze během jednoho víkendu)

Matyáš Chochola, Alchymista, Gossamer Fog, Londýn

5. OSTROVY: MOŽNOSTI SOUŽITÍ

Ostrov: *Možnosti soužití* je zastřešující název pro dlouhodobý mezinárodní výzkumný a výstavní projekt, který tématicky rámuje a zároveň poskytuje metodologii pro naše současné aktivity na poli zahraniční prezentace a kontextualizace českého umění. První dva výstavní výstupy projektu byly prezentovány v roce 2019 ve spolupráci se zahraničními partnery a projekt, který ohledává z různých úhlů téma pospolitosti a koexistence, bude pokračovat i v dalších letech.

Nejen nukleární rodina

Nadace a Centrum pro současné umění Praha a objekt „Bramborárny“ v parku Stromovka; 27. – 28. června 2020

Participující umělci: Clément Cogitore, Binelde Hyrcan, Jakub Janovský, Lenka Klodová, Eva Koťátková (dílo nově vzniklé přímo pro projekt), Marie Lukáčová (dílo nově vzniklé přímo pro projekt), Mary Maggic, Markéta Magidová (dílo nově vzniklé přímo pro projekt), Jiří Skála (dílo nově vzniklé přímo pro projekt), Martina Smutná (dílo nově vzniklé přímo pro projekt), Jessica L. E. Taylor, Minh Thang Pham, Vojtěch Rada (dílo nově vzniklé přímo pro projekt)

Rodinné album (díla identického formátu vzniklá přímo pro projekt): Khairani Barokka, Catherine Biocca, Triple Candie, Michelle Lévy, Laure Prouvost, Egill Sæbjörnsson, Tai Shani, Jakub Woynarowski

Kurátorský tým: Barbora Ciprová, Veronika Čechová, Tereza Jindrová, Karina Kottová, Jakub Lerch

Produkce: Sára Davidová, Jakub Lerch

Architektonické řešení: Vojtěch Rada

Grafický design: studio The Rodina

Výstava *Nejen nukleární rodina*, kterou jsme měli zahájit v NYC v USA na konci května 2020, z důvodu celosvětové pandemické krize nebyla realizována v předkládaném rozsahu, a to zejména vzhledem k nemožnosti vycestovat kvůli karanténním opatřením do USA, a dále vzhledem k dlouhodobému uzavření všech newyorských kulturních institucí, nevyjímaje Art in General, kde se výstava měla konat. V rámci těchto daností se nám však přesto podařilo naplnit hlavní podstatu projektu, tedy zrealizovat kurátorský výzkum, ve spolupráci s šesti českými umělci vytvořit nová díla (reagující na tento výzkum) a výsledky prezentovat veřejnosti v podobě dvoudenní pop-up výstavy v Praze (včetně živých akcí, které vnikly speciálně pro tuto příležitost a tedy nad rámec původně plánované výstavy v NYC), dále během online rezidence na platformě dgtfmns a v rámci festivalu PAF v Olomouci (3.-6.12.), kde jsme projekt prezentovali formou radiového pásma čtení. Pro rok 2021 nyní domlouváme zahraniční partnerství projektu, abychom ho mohli představit také v zahraničí.

Jelikož se jednalo o jeden z našich nejkomplexnějších projektů pro rok 2020, přípravě výstavy *Nejen nukleární rodina* se tým SJCH věnoval téměř rok před samotným uvedením projektu. Šest umělců pro výstavu připravilo nová díla, k čemuž jsme jim poskytovali dlouhodobou kurátorskou a produkční podporu. Realizovali jsme vlastní výzkum, připravovali administrativní zajištění výstavy v cílové zemi, koncepci výstavní architektury, technické vybavení pro tak rozsáhlou instalaci apod. Náklady

související s projektem tak vznikaly průběžně již dlouho před samotnou realizací výstavy.

Protože se situace v USA, kde měl mít projekt výstavní premiéru, ani v průběhu jarních měsíců stále nezlepšovala, rozhodli jsme se v den původně plánované vernisáže představit projekt online a následně jej ve fyzické formě představit lokálnímu publiku. V Centru pro současné umění Praha a prostoru Galerie Bramborárna se uskutečnila v termínu 27. - 28. 6. 2020 dvoudenní "pop-up" výstava, kde jsme prezentovali nově vzniklé práce českých umělkyní a umělců a také díla zahraničních autorů zapojených do projektu. Součástí víkendového programu tematicky zaměřeného na rodinné prostředí a jeho význam v době krize jsme připravili ve spolupráci s umělkyněmi a umělci vedle samotné instalace děl připravovaných pro výstavu v New Yorku také řadu performativních projektů, workshopů pro rodiny s dětmi i děti samotné, diskuzní panely s odborníky na poli rodinné psychologie, psychoterapeuty a umělkyněmi. Součástí programu bylo také představení nového výstavního prostoru s názvem Bramborárna v parku Stromovka.

Pop-up výstava Nejen nukleární rodina, auditorium Centra pro současné umění Praha

V rámci dvoudenní akce představila svá díla a performance celkem 12 současných umělkyní a umělců a další mezinárodní tvůrci se zapojili do dlouhodobého projektu tzv. rodinného alba. Tématem akce bylo přezkoumání normativu nukleární rodiny jako manželského svazku muže a ženy žijících se svými biologickými dětmi a hledání jeho historických i současných, geograficky a kulturně odlišných, utopických i fiktivních alternativ.

Diskuze v rámci doprovodného programu pop-up akce Nejen nukleární rodina, auditorium Centra pro současné umění Praha

Kromě výstavní části prezentující především videa a krátké filmy, ale také malby nebo dočasné instalace, nabídla pop-up výstava interaktivní počítačovou aplikaci simulující život v mongolské jurtě, jejímž autorem je vizuální umělec a architekt Vojtěch Rada, performativní čtení autorské eseje v podání laureáta Ceny Jindřicha Chalupského z roku 2009, umělce a pedagoga Jiřího Skály, či rodinný workshop s laureátkou Ceny Jindřicha Chalupského z roku 2007 a mezinárodně etablovanou umělkyní Evou Kořátkovou. Proběhl také performativní projekt umělce Minh Thang Phama, který do několikahodinové akce zapojil své rodiče a sestry. V budově Nadace a Centra pro současné umění Praha byly prezentovány také nové autorské filmy Markéty Magidové a Marie Lukáčové vzniklé ve spolupráci s kurátorkami projektu k tématům utopických a genderově otevřených alternativ nukleární rodiny. Po oba dny byl návštěvníkům k dispozici dětský koutek zaštitěný jednou z vystavujících umělkyní, malířkou Martinou Smutnou, která v rámci výstavy představila také první ze série maleb vzniklých na téma rodinných vztahů. V sobotním odpoledni probíhal ve spolupráci s umělkyní Marií Lukáčovou průvod do Stromovky s performancí umělkyně a pedagožky Lenky Klodové a afterparty v klubu AVU v budově Akademie výtvarných umění na Letné.

Návštěvnost pop-up výstavy a doprovodných akcí: 180 osob

6. INTERVENTENCE

Jednou z linií výstavního programu Společnosti Jindřicha Chalupeckého jsou tzv. Intervence. Jedná se o řadu (číslovaných) projektů, který byly zahájeny v roce 2016 a jsou založeny na spolupráci SJCH s regionálními galeriemi a muzei a nově také institucemi, které nejsou zaměřené na výtvarné umění. Smyslem Intervencí je prezentovat současné české výtvarné umění v nových a unikátních kontextech, přibližovat jej publiku mimo hlavní centra, kam je většinou soustřeďováno i publikum, které běžně nenavštěvuje umělecké instituce, a vytvářet příležitosti pro dialog současného umění např. S historickými sbírkami umění, muzeálními expozicemi, specifickými lokacemi apod. V roce 2020 se uskutečnilo pět intervencí, z toho dvě již tradičně v Oblastní galerii Liberec, jedna ve Slováckém muzeu v Uherském Hradišti (paralelně s festivalem Letní filmová škola), jedna v bývalé vodárenské věži v Kolíně a jedna v prostoru Hutě František v Sázavě.

Intervence #20 Marie Lukáčová: Siréna Živa

Oblastní galerie v Liberci, 26.5. – 13.9. 2020 (výstava musela být z důvodu vládních opatření zahájena bez vernisáže), kurátorka: Tereza Jindrová, produkce: Sára Davidová

Instalace s projekcí Marie Lukáčové, Oblastní galerie Liberec

Pro svou výstavu v Oblastní galerii Liberec vytvořila Marie pásmo svých dosavadních hudebních videí (nebo hudebních fragmentů z obsáhlejších filmů) a doplnila je jednoduchou instalací, která dále rozehrává autorčinu estetiku a zároveň odkazuje (v

podobě nástěnné malby) na její malířské začátky. Marie Lukáčová prošla nejprve několika malířskými ateliéry na FaVU v Brně, absolvovala v ateliéru Supermédií na pražské UMPRUM a dnes těží ze svého intermediálního zázemí. Hlavním prostředkem vyjádření se jí stalo video, které používá jak v kontextu uměleckého světa, tak v oblasti aktivismu, pro jeho emancipační charakter – video je možné (na rozdíl od klasických obrazů) snadno šířit mezi velké množství diváků a současně jde o vizuální formu, která je dnešnímu publiku z podstaty blízká, protože se s ní (na rozdíl od klasických obrazů) běžně setkáváme. Současně ale Marie vnímá práci s videem jako organický vývoj své malířské práce, jako další stupeň nakládání s obrazem, a důležitou složku jejích videí tvoří vždy také 3D a 2D animace nebo různé speciální efekty.

Návštěvnost výstavy (resp. OGL v době konání výstavy): 4774 osob

Intervence #21 Anna Hulačová: Prvoci

Vodárna Kolín, 30. 6. – 31. 10. 2019

Kurátorka: Tereza Jindrová, produkce: Jakub Lerch

Instalace soch Anny Hulačové ve vodárenské věži Kolín

Již podruhé jste se ve Vodárně Kolín mohly setkat s díly současného výtvarného umění. Po prezentaci skleněných objektů Pavla Kopřivy v roce 2019 hostila Ioni Vodárna Kolín výraznou sochařku Annu Hulačovou. Hulačová, která je v posledních letech českou hvězdou na mezinárodním uměleckém nebi, vystavila v tubusu vodní nádrže sérii betonových reliéfů z cyklu *Prvoci*. Jde o více či méně stylizované

ztvárnění jednobuněčných organismů, které biologové v minulosti klasifikovali jako "prvotní živočichy".

Velké množství prvků žije ve vodě a naprostá většina potřebuje ke svému životu alespoň vlhké prostředí. Prospívají nejlépe při teplotách 15–25 °C a naopak teploty nad 40 °C už pro většinu z nich představují záhubu. Ačkoli jsou prvoci základem potravního řetězce, i jejich existence čelí v souvislosti s globálním oteplováním a suchem významné hrozbě. Umístění reliéfů do prázdné vodní nádrže je tak znovu připomínkou významu vody pro veškerý život na Zemi.

Motiv prvků zároveň odráží zájem Anny Hulačové o myšlenky australské teoretičky Astridy Neimanis, která pracuje s konceptem tzv. hydrofeminismu, aby popsala propojenost všeho živého i anorganických procesů na naší planetě. Membrána, která umožňuje prvkům příjem potravy nebo pohyb je pro Neimanis metaforou propustnosti – i skrze naše těla proudí voda, která se pak v absolutním smyslu stává součástí mraků, moří a dalších živých organismů kolem nás. Voda nás spojuje a je stálou připomínkou toho, že musíme pečovat o sebe navzájem, protože nejsme svrchovaní páni tvorstva, ale i naše existence závisí na křehké rovnováze přírody.

Návštěvnost: 976 osob

Intervence #22 Elementy

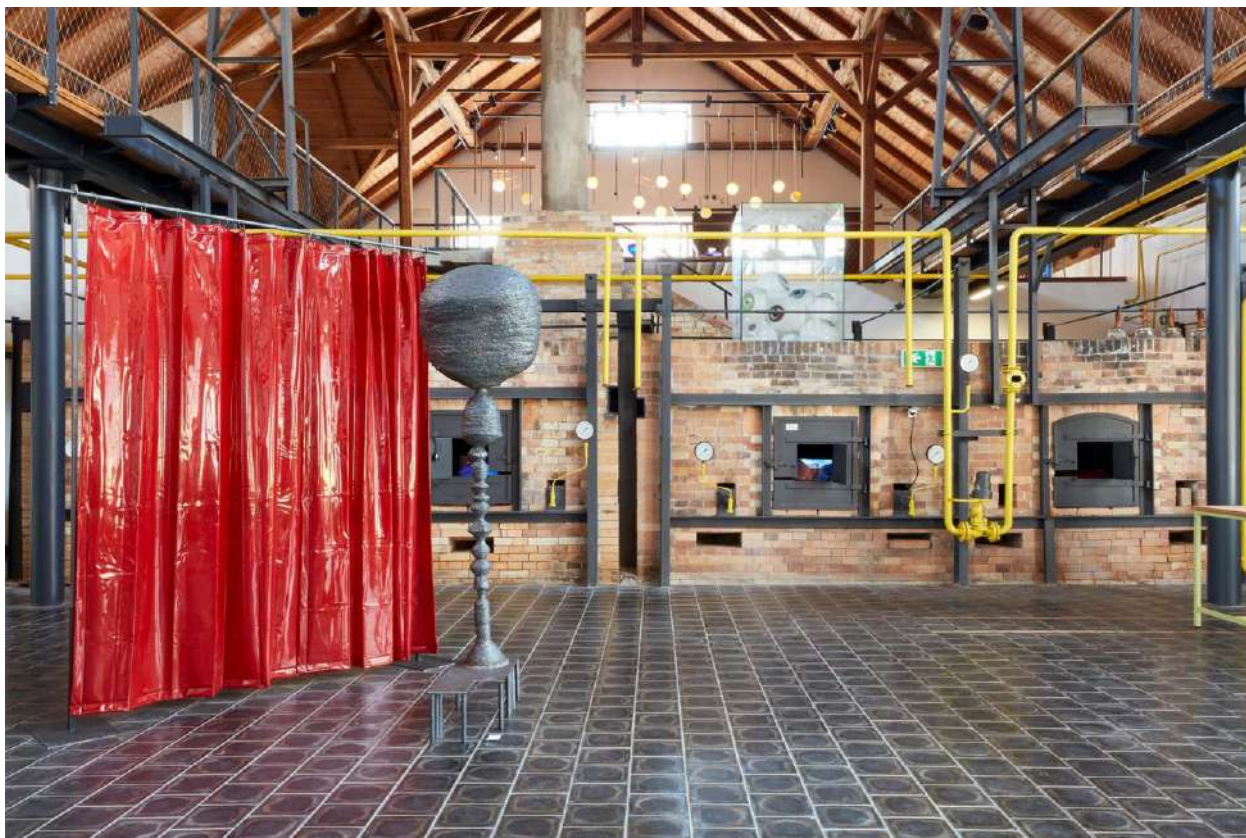
Huť František, Sázava, 4.7. – 20.9.2020

Vystavující: Nikola Brabcová, Michal Kindernay, Alena Kotzmannová, Tomáš Roubal
Kurátorka: Veronika Čechová, produkce: Jakub Lerch

Na výstavní intervenci s názvem *Elementy* byla prezentována umělecká tvorba dvou současných umělkyní a dvou umělců. Jejich díla, vybraná a instalovaná s ohledem na specifický prostor bývalé hutní haly sklářské hutě František, představila výběr současného českého videoartu a v případě Tomáše Roubala také experimentálního materiálového přístupu k sochařství.

Vizuální úvaha Nikoly Brabcové Leknínový čaj srozumitelně a zároveň obsáhle formuluje celostní povahu vztahů různých entit čerpajících svou výživu, sílu i materiálové zdroje z půdy. Video je poetickou analýzou růstu rostlin, které jsou příkladem esenciálního významu půdy pro veškerý organický i anorganický život. Zemina, ve které jsou ukotvené, představuje základní bod, ze kterého všechny rostliny rozvíjí symetricky svá "těla" – směrem dolů k zemskému jádru a také směrem vzhůru k nebi a vesmíru. Příklad rostlin tak výmluvně ilustruje nutnost pečovat o prostředí, ve kterém žijeme.

Video Aleny Kotzmannové s názvem *My Cup Of Sea* (Můj šálek moře) kombinuje fotografie z okolí řeky Sázavy z nedávné doby s momenty z plavby po této řece zachycenými na skleněných diapozitivech datovaných cca do roku 1907, pocházejících z archivu autorčina pradědečka, hudebníka sloužícího na lodích rakousko-uherského válečného námořnictva.

Pohled do instalace intervencí v bývalé hutní haly sklářské hutě František

Heavy Heaven (Ztěžklé nebe) autora Michala Kindernaye se zabývá poselstvím o konci světa. Video ukazuje každodenní pohled na oblohu protkanou stopami zplodin, které na ní zanechávají letadla. Navzdory tomu, že nutnost celosvětově snížit uhlíkovou stopu jak v průmyslu, tak v celé společnosti, je již obecně uznávána, letiště bez jakékoli kritiky neustále rostou, staví se další terminály a přistávací dráhy a dokonce celá nová letiště. Autor videem upozorňuje na fakt, že letecká doprava znečišťuje nejen vzduch a vodu, způsobuje emise olova a ozáření, ale je také zdrojem hlukového znečištění, které má vliv na všechny žijící organismy na planetě.

Monumentální socha Tomáše Roubala instalovaná v bezprostřední blízkosti sklářské pece představuje příklad současného experimentálního přístupu k sochařství v jeho nejprogresivnější podobě. Struktura vytvořená roztavenou ocelí rukodělným procesem simulujícím princip 3D tisku – postupným tavením a nanášením jednotlivých vrstev syrového materiálu – je doplněná o instalaci z ochranné svařovací zástlony evokující umělecký ateliér a dílnu, ve které byla vytvořena.

Každé z vystavených uměleckých děl nese své vlastní unikátní poselství, kromě toho ale také obsahuje vazbu na některý ze základních přírodních elementů, případně materiálů, která rezonuje s atmosférou hutě, jejímž původním účelem byla výroba a zpracování skla. Pro vznik tohoto mnohoúčelového materiálu je zapotřebí přítomnost ohně, vzduchu, vody a písku získaného ze země, což jsou zároveň motivy, jejichž přítomnost můžeme nalézt ve vystavených dílech.

Návštěvnost: 268 osob

Intervence #23 Křik kohouta

Slovácké muzeum, Uherské Hradiště, 9.8 – 27.9.2020

Vystavující: Pavel Jestřáb, Jarmila Mitříková a Dávid Demjanovič, Adéla Součková, Johana Střížková

Kurátorka: Tereza Jindrová, produkce: Jakub Lerch

Intervence #23: Křik kohouta byla dalším vstupem Společnosti Jindřicha Chalupického do krajských muzejních expozic, které se nezaměřují na současné vizuální umění. Tentokrát se jedná o Slovácké muzeum v Uherském Hradišti.

Instalace děl čtyř současných umělců a umělekyní (včetně jedné umělecké dvojice) z Česka a Slovenska do stálé expozice Slovácko dokládala živé vazby dnešních mladých tvůrců k lidové kultuře. Mnozí z ní čerpají inspiraci, pokud jde o motivy, techniky a vizuální elementy, mnozí ji pak zároveň také vědomě reflektují jako téma osobního i společenského kulturního dědictví, které je v mnoha ohledech potřeba chránit a zároveň také kriticky zkoumat. Vybraná díla navázala nečekané dialogy mezi exponáty přibližujícími slovácký folklor a globalizovaným světem dneška. Intervence se konala ve spolupráci se 46. ročníkem Letní filmové školy a jejím cílem bylo propojení různých typů publika.

Návštěvnost vernisáže: 314 osob

Díla Jarmily Mitříkové a Dávida Demjanoviče v expozici Slováckého muzea

Video Pavla Jestřába v expozici Slovákckého muzea

Intervence #24 Pavla Malinová: Prorůstání **Host výstavy: Anna Hulačová**

Oblastní galerie v Liberci, 24.9.-29.11.2020 (výstava byla předčasně uzavřena veřejnosti z důvodu vládních protipandemických opatření)
 Kurátorka: Tereza Jindrová, produkce: Sára Davidová

Malířka Pavla Malinová se rozhodla využít výstavní termín, který jí v Oblastní galerii Liberec náleží jakožto jedné z loňských finalistek Ceny Jindřicha Chalupeckého, aby se o prostor podělila se sochařkou Annou Hulačovou. Jejich práce tak můžeme úplně poprvé vidět bok po boku a přesvědčit se, že styčné plochy, které obě autorky díky vzájemnému obdivu vůči své práci doposud tušily, jsou možná ještě rozsáhlejší, než si myslely.

Na první pohled se jejich díla setkávají na území figurace, přičemž právě zachycení figury, s akcentem na hlavu a bustu, tvoří i jádro společné výstavy. Obě autorky ale pracují s figurou specifickým způsobem, je pro ně charakteristická určitá schematičnost a formálně se inspirují mj. klasickými, středověkými, lidovými i mimoevropskými předobrazy. Kurátorský výběr pro tuto výstavu se pak řídil ještě konkrétnější spojnici mezi aktuální tvorbou Malinové a Hulačové, k níž odkazuje název výstavy Prorůstání. Jde o zmnožování a zrcadlení postav/tváří nebo organismů, které jako by tvořily jeden srostlý, hybridní celek. Převládajícím motivem tu pak je provázanost figur s přírodní či organickou hmotou.

Dialog soch Anny Hulačové a obrazů Pavly Malinové v Oblastní galerii Liberec

Návštěvnost vernisáže: 300 osob (nepočítáme celkovou návštěvnost galerie v době trvání výstavy)

Návštěvnost výstavy: 857 osob (byla z důvodu pandemie předčasně uzavřena)

7. SVĚT JINDŘICHA CHALUPECKÉHO

Svět Jindřicha Chalupického je zastřešujícím termínem pro výzkum, doplňování archivních materiálů, kurátorskou a teoretickou práci svázanou s osobností Jindřicha Chalupického a zejména současnými odkazy jeho života a práce, včetně Ceny Jindřicha Chalupického, která je po něm od roku 1990 pojmenována. V letech 2019-2021 tak postupně realizujeme sérii výstav, publikací a dalších výstupů se odkazu Jindřicha Chalupického. V říjnu a listopadu 2019 proběhl první dílčí projekt v souvislosti se třicátým výročím SJCH, nazvaný *Jindřichův model*. Šlo o cyklus osmi jednodenních výstav v pražském nezávislém prostoru Berlínskej model. V roce 2020 jsme v rámci tohoto výzkumného a experimentálního cyklu zrealizovali mezioborovou spolupráci na site-specific představení *Svět, v němž žijeme?* v pražském hotelu Opera; a ve spolupráci s Moravskou galerií v Brně jsme ukutečnili online symposium *Chalupecký ve světě*, na něž navázalo vytvoření nového filmu česko-francouzské umělkyně Julie Béna.

Svět, v němž žijeme?

Hotel Opera, Praha, 20. - 27. 9. 2020

Koncepce: Karina Kottová, Matěj Samec, Tomáš Pospiszyl

Účinkují: Lucie Domesová, Anita Krausová, Kateřina Olivová, Miss Summer Erratic

Autorky a autoři textů: Vasil Artamonov, Jan Bělíček, Petra Hůlová, Václav Janoščík, Markéta Magidová, Tereza Matějčková, Roman Štětina, Tereza Semotamová, Adéla Součková, produkce: Sára Davidová

Fotodokumentace experimentální site-specific divadelní inscenace a instalace Svět, v němž žijeme?

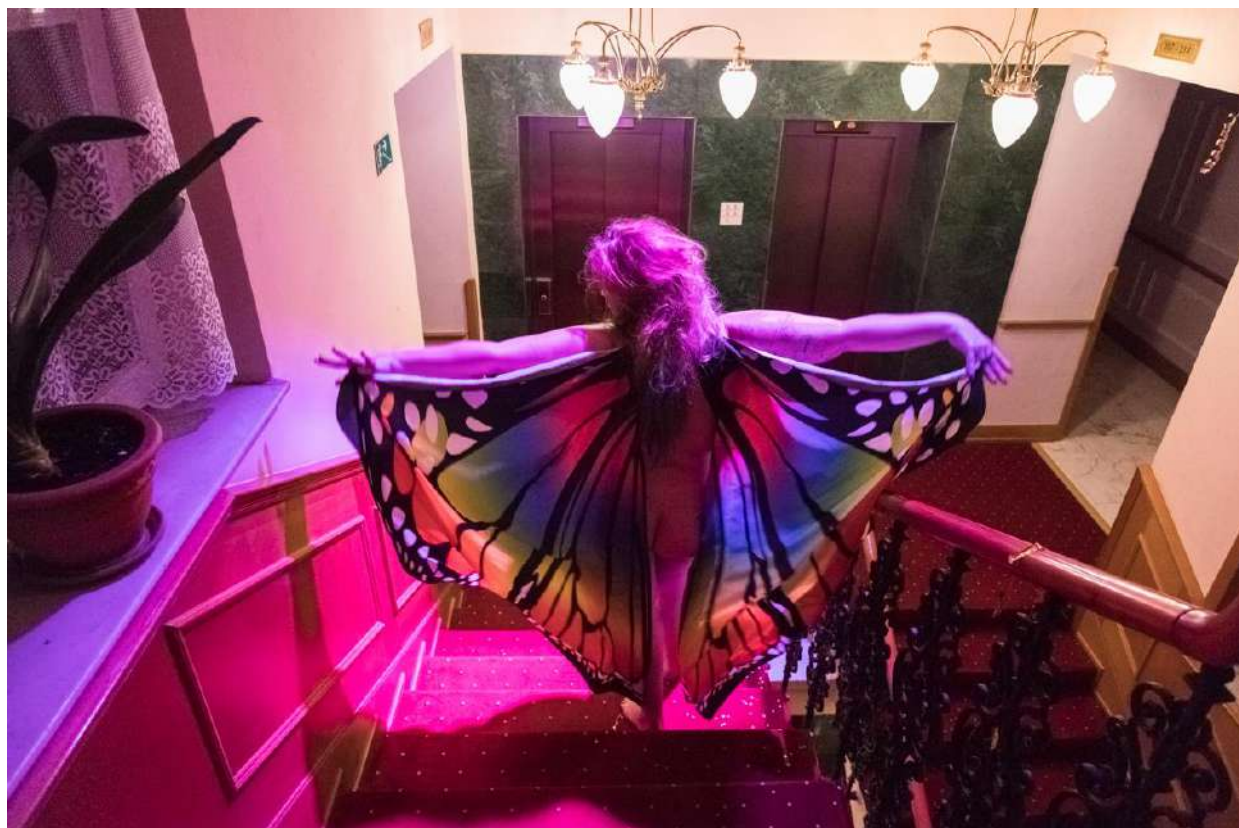
Na konci září 2020 se odehrála site-specific inscenace v hotelu Opera na pražském Těšnově, v jehož kavárně Chalupecký společně se členy tehdy ještě nepojmenované Skupiny 42 diskutoval na přelomu let 1939 a 40 „zase jednou o umění“ a dal tak základ dnes již kanonickému textu nazvanému Svět, v kterém žijeme. Oslovili jsme devět současných autorek a autorů, aby na jeho text odpověděli ze svého dnešního úhlu pohledu. Vzniklá inscenace sepsaná Matějem Samcem, dramaturgem divadla MeetFactory a Karinou Kottovou, ředitelkou a kurátorkou SJCH, ve spolupráci s historikem umění Tomášem Pospiszylem, tak byla kompilací úvah o světě, ve kterém žijeme my, a o roli, kterou by v něm mělo, nebo mohlo hrát umění. Inscenace byla uvedena v rámci experimentálního divadelního festivalu ...příští vlna/next wave... Z inscenace vznikl ve spolupráci s kameramanem Michalem Blechou autorský film, který bude prezentován na výstavě o Jindřichu Chalupeckém v Městské knihovně – Galerii hlavního města Praha na začátku roku 2022. Záznam z premiéry inscenace a její text je zveřejněn na blogu SJCH.

Fotodokumentace experimentální site-specific divadelní inscenace a instalace Svět, v němž žijeme?

Site-specific výstavně-divadelní projekt se pokusil přiblížit východiska umělců před osmdesáti lety a konfrontovat je se situací současných autorů, pro které je mnohohrstenatá planetární krize silným základem tvůrčího uvažování. Diváci se během inscenace přesunuli z dnešní hotelové kavárny do pokojů i zázemí. Herečky Anita Krausová a Lucie Domesová, ve spolupráci s umělkyní a performerkou Kateřinou Olivovou a drag queen Miss Summer Erratic vedly dialog nad vztahem umění a okolního světa, angažovaností, touhou po proměně, skepsí i nadějí na lepší zítřky. Hledáním cesty k osmdesát let starému textu a jeho autorovi zároveň přezkoumávaly vlastní pozici, vztahovaly se k pojmům vizionářství i zacyklenosti a opakování stále stejných chyb a vzorců. Text inscenace je do značné míry kompilací úvah současných

výtvarných umělkyň a umělců, filosofek, teoretiků nebo literátů, kteří formou dopisu adresovaného Chalupckému reagovali na původní text Svět, v kterém žijeme. Patří mezi ně Vasil Artamonov, Jan Bělíček, Petra Hůlová, Václav Janoščík, Markéta Magidová, Tereza Matějčková, Tereza Semotamová, Adéla Součková a Roman Štětina, který je rovněž autorem související zvukové instalace. Inscenace se skrze jejich komentáře pokusila o to, co se jeví jako nemožné: pojmenovat vlastní dobu.

Fotodokumentace experimentální site-specific divadelní inscenace a instalace Svět, v němž žijeme?

Site-specific inscenace byla prvním veřejným výstupem výzkumu a kurátorskoteoretické práce věnované osobnosti Jindřicha Chalupckého, jehož jméno se v Česku stalo synonymem pro podporu a oceňování mladého umění, ale jeho skutečná práce byla poněkud pozapomenuta. V rámci projektu budou následně uvedena mezinárodní symposia, krátkodobé rezidence, ilustrovaná publikace a performativní program, a projekt vyvrcholí rozsáhlou experimentální výstavou, kterou na začátku roku 2022 plánujeme představit v Městské knihovně v Galerii hlavního města Prahy.

Návštěvnost: 140 osob (maximální kapacita vzhledem k vládním restrikcím) + 822 osob online návštěvnost záznamu

Chalupecký ve světě – mezinárodní online symposium

Moravská galerie v Brně, 27. listopadu 2020

Koncepce: Tereza Jindrová a Tomáš Pospiszyl

Přednášející: Ieva Astahovska, Anežka Bartlová, Tomáš Glanc, Tomáš Pospiszyl, Zuzana Wagner, Magdalena Ziolkowska, produkce: Sára Davidová

Screenshot z mezinárodního online symposia *Chalupecký ve světě*

V Místodržitelském paláci v Moravské galerii v Brně se 27. listopadu 2020 uskutečnilo on-line mezinárodní symposium s názvem *Chalupecký ve světě*. Autoři koncepce symposia kurátorka Tereza Jindrová a historik umění Tomáš Pospiszyl oslovili české i zahraniční odborníky, aby prostřednictvím svých příspěvků představili působení Jindřicha Chalupeckého (1910-1990) v mezinárodním kontextu a konfrontovali jej s podobnými osobnostmi působícími ve stejné době ve střední Evropě.

Na sympoziu se představili následující odborníci a témata:

- **Tomáš Pospiszyl** (Akademie výtvarných umění v Praze): Jindřich Chalupecký v dualitě jeho domácích a zahraničních zájmů
- **Ieva Astahovska** (Latvian Centre for Contemporary Art): Valdis Āboliņš a jeho tvůrčí odkaz v kontextu kulturních vztahů Východu a Západu v období studené války
- **Magdalena Ziolkowska** (Andrzej Wróblewski Foundation): "Možná, že ani dnes jsme se nevypořádali s uměním." O filosofii umění Jerzy Ludwińskiego
- **Zuzana Wagner** (Národní galerie Praha): Jindřich Chalupecký a jeho aktivity v Itálii

- **Tomáš Glanc** (Universität Zürich): Chalupeckého ruský vektor
- **Anežka Bartlová** (Akademie výtvarných umění v Praze): Disponibilita a otevřené problémy umění

Domácí část sympozia byla situována do prostředí divadelních kulis koncipovaného umělkyní Julie Béna (ve spolupráci s Národním divadlem v Brně). Zahraniční účastníci Magdalena Ziolkowska, Ieva Astahovska a Tomáš Glanc byli propojeni s naším brněnským studiem a přítomni také živě on-line. Celé symposium bylo streamované na Facebooku a YouTube kanálu Společnosti Jindřicha Chalupeckého a současně bylo Fakultou výtvarných umění VUT v Brně a Moravskou galerií sdílené ke sledování na jejich profilech sociálních sítí.

Celková sledovanost v přímém přenosu byla 60 diváků. Záznam vidělo na YouTube k datu 9.1. 2021 celkem 137 lidí a na Facebooku má přenos 1200 zhlédnutí.

Letters from Prague

Moravská galerie v Brně, 27.-29.listopadu 2020

Scénář a režie: Julie Béna , Hrají: Julie Béna, Gala Novotný-Béna , Koncepce a manažerka projektu: Tereza Jindrová, Animace: Simon Kounovsky Kamera: Michal Blecha, produkce: Sára Davidová, a další.

Záběr z filmu Julie Béna Letters from Prague

Záběr z filmu Julie Béna Letters from Prague

V návaznosti na sympozium umělkyně Julie Béna v prostoru sálu č. 6, namísto původně plánované veřejně přístupné performance, natáčela autorský film s názvem *Letters from Prague* interpretující osobnost Chalupceckého z pohledu umělkyně ve 21. století. Béna vycházela z Chalupceckého textů, které psal do zahraničních médií, zejména stejnojmenných textů *Letters from Prague* ze 70. let 20. století. Počítáme s další on-line prezentací filmu (a pokud to bude možné i jeho premiérové promítání za přítomnosti diváků) a s jeho vystavením v rámci výstavy Svět Jindřicha Chalupceckého v Městské knihovně v Galerii hlavního města Prahy na jaře 2022.

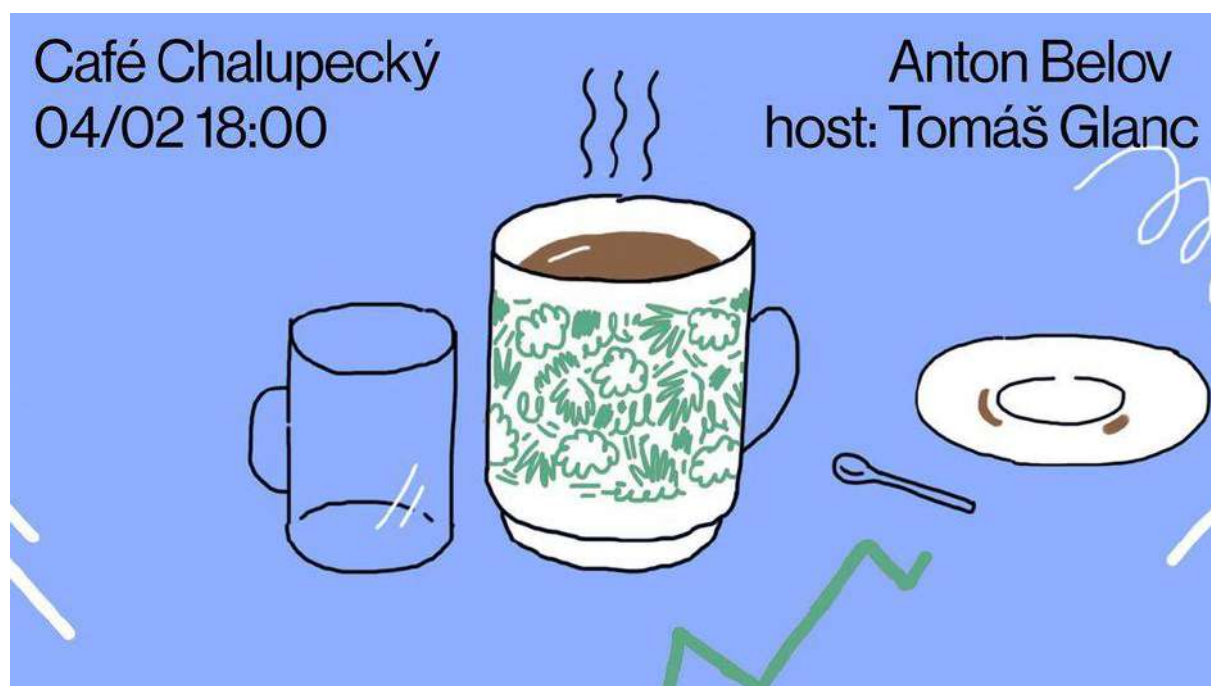
Záběr z filmu Julie Béna Letters from Prague

8. CAFÉ CHALUPECKÝ

Největší odchylku oproti původnímu plánu zaznamenala programová linie *Café Chalupický*, jejíž hlavní podstata tkví v setkání zahraničních kurátorů, kritiků apod. s českými umělci a umělkyněmi. Fyzickou návštěvu do ČR absolvoval letos pouze ředitel moskevského Muzea současného umění Garáž, Anton Belov (s nímž mj. připravujeme mezioborové sympozium v rámci projektu *Svět Jindřicha Chalupického*, jenž by se mělo konat příští rok v Moskvě). Další hosty, kteří měli letos dorazit (Inga Lace, Raphael Fonseca, Jussi Koitela, Ovul Dormsugullu) přesouváme na rok 2021.

S hosty *Café Chalupický* jsme dlouhodobě v kontaktu a letošní hosté, kteří nemohli do ČR přijet, by měli dorazit v roce 2021. Zároveň jsme dva z těchto budoucích hostů představili prostřednictvím video profilů (Inga Lace, Raphael Fonseca) na našem webu. Představujeme tak tyto osobnosti zdejší scéně, od čehož si mj. slibujeme lepší propagaci jejich budoucí cesty a usnadnění lokálního networkingu.

Klíčovou součástí naší snahy o propojování české a mezinárodní umělecké scény se stala také naše online databáze všech umělkyň a umělců, kteří za posledních 31 let prošli Cenou Jindřicha Chalupického. Tato databáze si samozřejmě nenárokuje celistvou reprezentaci českého porevolučního umění, je však užitečným rozcestníkem i „vzorkem“ umožňujícím další analýzu a výzkum. Zprostředkování této databáze kompletně také v angličtině je významné pro další činnost SJCH ale i konkrétních profesionálů ze zahraničí. Během února 2021 budeme rozesílat pozvání do anglické verze databáze všem dosavadním i pozvaným hostům *Café Chalupický*.

Pozvánka na přednášku Antona Belova v Centru pro současné umění Praha

Realizované výstupy pro veřejnost:

Anton Belov: o fungování a programu Muzea pro současné umění Garáž v Moskvě

Nadace a Centrum pro současné umění Praha, 4.2.2020

Host večera: Tomáš Glanc

Anton Belov působí jako ředitel Muzea současného umění Garáž od roku 2010. Vystudoval obor fyzika a chemické inženýrství na Moskevském institutu oceli a litin. Než nastoupil do čela muzea, založil a následně vedl neziskový moskevský projekt Gallery White podporující mladou uměleckou tvorbu. V roce 2009 začal vydávat dvojjazyčný a ve své kategorii nejvyhledávanější časopis a online platformu Artguide informující o událostech ve světě současného umění. V letech 2012 až 2013 zasedal ve Veřejném výboru ruského Ministerstva kultury. Od roku 2018 je vedoucím katedry pro studium současného umění, která vznikla kolaborací Muzea současného umění Garáž a Vysoké školy ekonomické (HSE) v Moskvě.

Návštěvnost: 20 osob

Dokumentace přednášky Antona Belova v auditoriu Centra pro současné umění Praha

Raphael Fonseca

(online)

29.12.2020, web SJCH

Brazilský kurátor Raphael Fonseca měl navštívit Českou republiku již tento rok v létě, kdy původně plánoval pracovní cestu do Mnichova za účelem otevření výstavy v Haus der Kunst. Jeho cesta do Evropy se ale v důsledku pandemie letos neuskutečnila a jako host Café Chalupský navštíví Prahu až v roce 2021. Přinášíme vám tedy alespoň video talk vzniklý speciálně pro tuto příležitost, v němž Raphael hovoří o své kurátorské práci, která se vedle prezentace současného umění soustředí na tematické dialogy napříč historií.

Screenshot z videopřednášky Raphaela Fonsecy

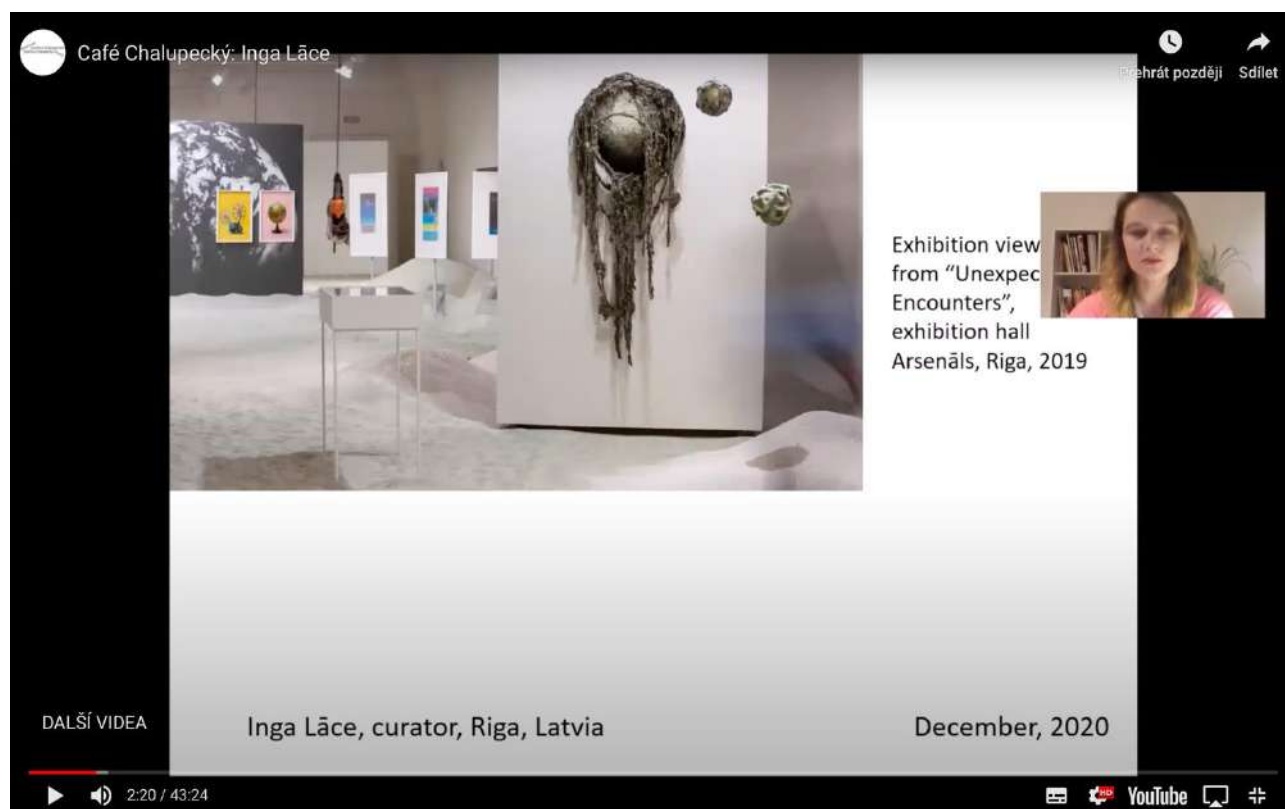
Raphael Fonseca pracuje jako kurátor v Muzeu současného umění Niterói v brazilském Riu de Janeiro, kde působí i jako přednášející ve federálním vzdělávacím ústavu Colégio Pedro II. Má doktorský titul v oboru historie a kritika umění (Státní univerzita v Riu de Janeiro) a je laureátem dvou kurátorských ocenění udělených kulturním centrem Centro Cultural São Paulo (2017) a Marcantonio Vilaça (2015). Byl rezidentním kurátorem na Manchester School of Art (květen – srpen 2016) a přednášel také na Hamburské univerzitě. Pravidelně přispívá do časopisu ArtNexus. Byl jedním z autorů přizvaných ke spolupráci na katalogu 32. bienále v São Paulu (pod kurátorským vedením Jochena Volze v roce 2016). Mezi poslední jeho nedávné projekty patří především Sleepers (Caixa Cultural Rio de Janeiro, 2018); Regina Vater – May the Weather Be Good (MAC-Niterói, 2017); When the Time Presses (Palácio das Artes, Belo Horizonte and Museu Histórico Nacional, Rio de Janeiro, Brazílie, 2016); Reply all (Grosvenor Gallery, Manchester, Anglie, 2016); Slide <surf skate> (Museu de Arte do Rio, Brazil, 2014); Soft Water, Hard Rock (1st Clay Biennial, Caruaru, Brazílie, 2014); City As a Process (Jekatěrinburg, Rusko, 2012).

Inga Lāce

(online)

31.12.2020, web SJCH

Lotyšská kurátorka Inga Lāce měla v rámci cyklu Café Chalupický navštívit Českou republiku již v roce 2020, kvůli globální pandemii jsme její cestu ale museli odložit na rok 2021. Svou kurátorskou a výzkumnou činnost spojenou s Lotyšským Centrem současného umění v Rize a nově také s MoMA představí zatím alespoň v podobě tohoto video talku. Věnovat se v něm bude mimo jiné tématu znovuobjevování historie a jejího zrcadlení v současnosti.

Screenshot z videopřednášky Ingy Lāce

Inga Lāce nyní působí jako spolupracovnice MoMA v rámci projektu C-MAP – Střední a Východní Evropa. Jako kurátorka pracuje od roku 2012 v lotyšském Centru pro současné umění (LCCA) a spolu s Valentinasem Klimašauskasem kurátorovala Lotyšský pavilon na Benátském bienále (2019). Absolvovala kurátorskou stáž v centru umění de Appel arts centre v Amsterdamu (2015-2016), kde zkoumala spleť vztahy mezi přírodou a kulturou, (uměleckými) institucemi a ekologií. Výsledkem jejího výzkumu bylo sympozium *Instituting Ecologies* (říjen, 2016) a publikace (2017). V Amsterdamu pracovala také na výzkumném projektu a diskuzním cyklu *Impossible Dialogues*. Mezi její nedávno kurátorované výstavy patří *Resilience. Secret Life of Plants, Animals and Other Species*, *Būkū – Büro für kulturelle Übersetzungen*, Lipsko (2016), a *Lost in the Archive* (2016), Riga. Jako kurátorka připravovala také výstavu *(Re)construction of Friendship* (2014) pořádanou v bývalém sídle KGB v Rize. Byla také jednou z editorek publikace *Revisiting Footnotes. Footprints of the Recent Past in the Post-Socialist Region* (2015). Kurátorsky připravovala i 7. a 8. ročník festivalu

současného umění Survival Kit(2015-16). V současné době spolupracuje s projektem Survival Kit 9a s výzkumným a výstavním projektem Portable Landscapes, který sleduje a kontextualizuje příběhy lotyšských umělců v exilu v průběhu 20. století (Villa Vassilieff v Paříži, 2017; Riga, 2018).

9. OSTATNÍ

Publikace Subjektivní encyklopedie

V roce 2020 jsme vydali publikaci finalisty CJCH z let 2021, 2014 a 2017 Richarda Loskota je rozsáhlou textovou a obrazovou polemikou nad tím, jak vnímáme naše okolí a tvoříme svou realitu. Výchozím bodem a jednou z ústředních myšlenek knihy je prostředí. Na něj se váže dalších 99 pojmů, které jej popisují, či rozvíjí. Jedná se o řadu témat, skrze která můžeme sledovat svět kolem nás, jak na základě fyzikálních, či hmatatelných a viditelných parametrů, tak na základě mentálních a mimosmyslových procesů. V knize se tedy objevují pojmy jako příběh, emoce, láska, chaos apod. a dodávají knize filosofický a poetický rozměr. Každý ze sta pojmů je uchopen jasně rámovaným textem v duchu encyklopedických definic, který psal Richard Loskot ve spolupráci s editorkou a kurátorkou projektu Barborou Ciprovou a členkou studia UAI Rozárkou Jirákovou. Další vrstvou jsou ilustrace, které Vítězslav Plavec tvořil v herním programu LUMION.

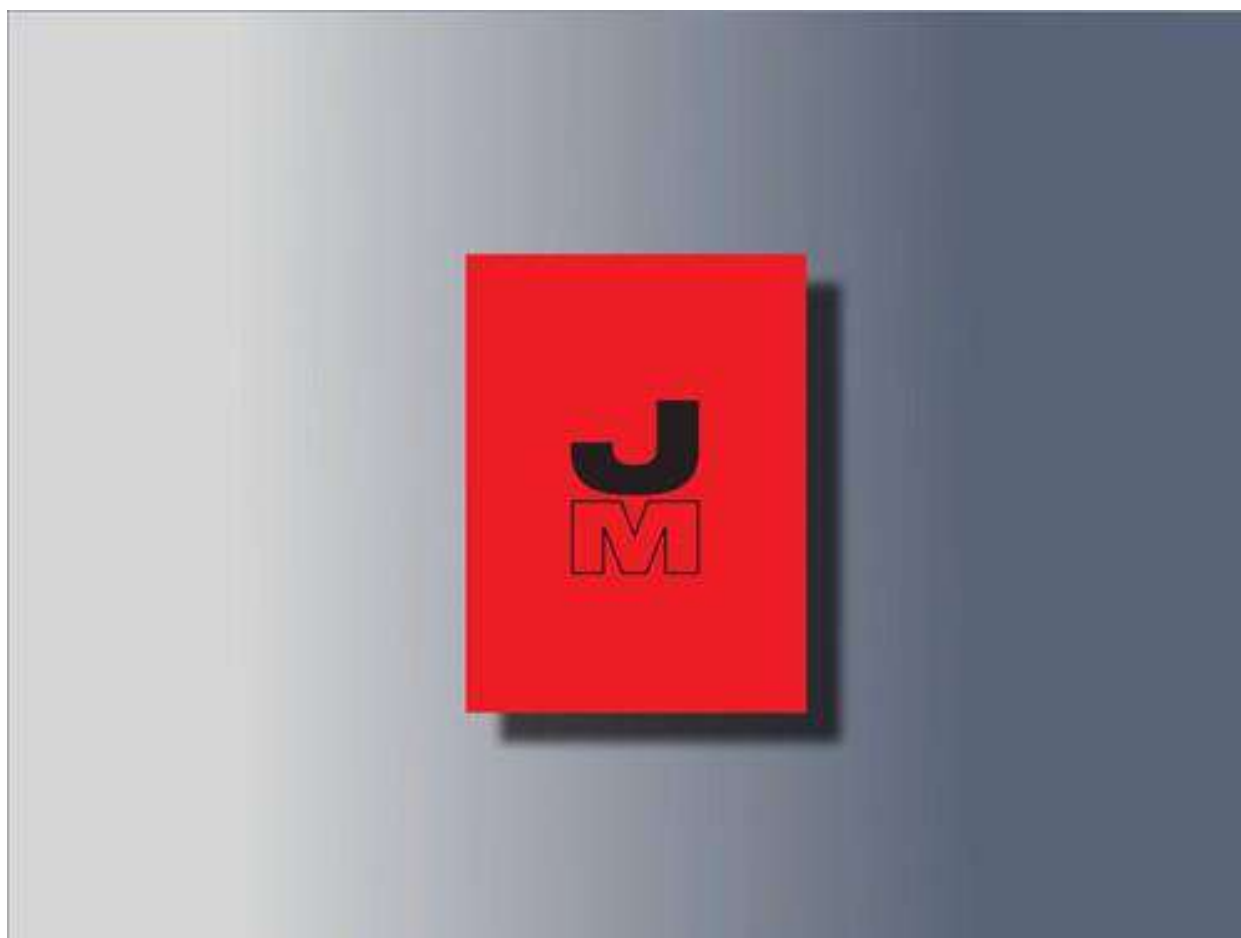
O grafickou podobu se postaral Marek Nedelka. Všechny strany knihy jsou pokryty ještě jednou vrstvou jakýchsi asociativních obrazů, které jsou tištěné parciálním UV lakem, obálka pak tištěna sítotiskem. Kniha nevyžaduje lineární čtení, je hravým formátem, kterým se dá listovat a stále se k němu vracet.

Fotodokumentace publikace Subjektivní encyklopedie

Katalog Jindřichův model

V roce 2020 jsme vydali katalog, který mapuje sérii jednověčerních výstav s názvem Jindřichův model připomínajících publiku některé umělecké projekty z prvních dvaceti let CJCH. Výběr je soustředěný na díla, která v kontextu doby jejich vzniku byla zvláště podnětná či progresivní, a zároveň slibují zajímavou reinterpetaci v současné situaci. Katalog přináší fotodokumentaci a rozhovory kurátorek s vystavujícími umělkyněmi a umělci: Petrem Niklem, Rafany, Petrou Herotovou, Michalem Nesázalem, Františkem Kowolowskim, Markétou Baňkovou, Janou Kalinovou a Pavlem Kopřivou. Výstavy v pražské galerii Berlinskej model byly ohlédnutím do minulosti k příležitosti 30. ročníku Ceny Jindřicha Chalupického v roce 2019.

Fotodokumentace katalogu Jindřichův model

10. VÝBĚR Z MEDIÁLNÍCH OHLASŮ

AKTUÁLNĚ.CZ

<https://magazin.aktualne.cz/kultura/umeni/cena-jindricha-chalupeckeho-finaliste--2020/r%7Eb797819436ff11ea9d020cc47ab5f122/>

 Aktuálně.cz

 Sdílet fotogalerii To se mi líbí

Deset čekatelů. Pořadatelé Ceny Jindřicha Chalupeckého představili finalisty

 Prohlédnout si 28 fotografií

Foto: Jakub Plihal

Magdalena Čechlovská

14. 1. 2020 20:06

Stůl, za který se posadili letošní finalisté Ceny Jindřicha Chalupeckého, byl pěkně

pražské UMPRUM, nyní pokračuje magisterským studiem na Dutch Art Institute Art Praxis v nizozemském Arnhemu.

Marie Tučková alias Ursula Uwe: *Monuments of Love*. | Foto: Společnost Jindřicha Chalupeckého

Pohádky mají sílu

[Anna Slama](#) a [Marek Delong](#) tvoří autorskou dvojici od roku 2015 a většinou vystavují v zahraničí. Poznali se při studiích Fakulty výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně, dnes spolupracují na dálku. Delong žije v Praze, Slama ve Stockholmu, kde studovala na umělecké univerzitě Konstfack. "Často své věci kompletujeme až v galerii," vysvětluje Delong.

"Znovuobjevujeme témata, jako je pohádka a fantazie. Snažíme se vyplnit prázdný prostor v současném umění. Zdá se nám, že se vytrácí spojení mezi autorem a divákem. Většina

<https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/3029258-jeden-za-vsechny-vsichni-za-jednoho--chalupeckeho-cena-predstavila-finalisty-pro-rok>

Jeden za všechny, všichni za jednoho. Chalupeckého cena 2020 představila finalisty

14. 1. 2020

Cena Jindřicha Chalupeckého, upozorňující na výtvarné umělce do pětatřiceti let, představila tradiční pětici finalistů. Tvoří ji ale devět umělců, do finále totiž porota poslala i jednu dvojici a jedno uskupení. Na desítku letošní účastníky „zaokrouhluje“ Alma Lily Raynerová, která byla už v nejužším výběru loňského ročníku, ale ze zdravotních důvodů se nemohla zúčastnit. Nominovaní umělci se české veřejnosti představí během celého roku, společně pak na závěrečné výstavě na podzim v Národní galerii. Vítěz bude znám v prosinci.

GALERIE

Z výstavy Marek Delc
Anna Slama: Will I
become a better pen
I stop dreaming about
the stars?

Zdroj: Centrum pro současné
umění Futura

Další 4 fotky

GALERIE

Z výstavy Marek Delong
Anna Slama: Will I
become a better person
if I stop dreaming about
the stars?

Zdroj: Centrum pro současné
umění Futura

Další 4 fotky

„Porota vybírala zase z více než 80 portfolií a ocenila, že nepocházejí jen od pražských nebo brněnských umělců, ale z celého Česka i Slovenska,“ uvedla členka poroty Lenka Klodová, která se rozhodování mezinárodní poroty zúčastnila potřetí.

Doplnila, že porotci byli ve všech třech ročnících překvapeni, jak mladí umělci dokážou rychle reagovat na společenskou situaci. Před dvěma lety to podle ní byly otázky inkluze a přístupnost umění různým sociálním skupinám, loni to byla politická angažovanost a letos zodpovědnost vůči společenským otázkám a překračování hranic umění k jiným společenskovedním disciplínám.

Letošní finalista **Jakub Choma** porotu zaujal svými detailně propracovanými multimateriálovými instalacemi. Dvojice **Marek Delong a Anna Slama** tvoří multimedialní instalace, opírají se ale přitom i o tradiční materiály a řemeslné postupy.

[Artalk.cz](#)[Recenze](#)[Komentáře](#)[Rozhovory](#)[Fotoreport](#)[Více ▾](#)[Artalk Revue](#)[Artalk.sk](#)

Mluvit společně, nebo mluvit spolu?

Noemi Purkrábková | 21. 12. 2020 | RECENZE

Letošní 31. ročník Ceny Jindřicha Chalupického byl v mnohém nestandardní. Jednak proto, že se, na vlastní žádost a po vzoru některých dalších evropských uměleckých cen, stali poprvé laureátkami a laureáty všichni finalisté, a jednak místem konání výstavy. Finální přehlídka, o níž píše v dnešním příspěvku Noemi Purkrábková, se původně měla v rámci pravidelného cestování mezi Brnem a Prahou uskutečnit v Národní galerii Praha, která však kvůli pandemii za poměrně hlasité mediální debaty spolupráci odřekla, a výstava tak nakonec putovala pod záštitu ostravské galerie PLATO, do svérázných prostor budovy bývalého Bauhausu. Nejedná se však o jednorázové řešení, PLATO se má, po boku Národní a Moravské galerie, stát natrvalo třetí institucí, kde se výstava CJCH bude střídavě odehrávat.

Mluvit společně, nebo mluvit spolu?

Letošní finalistky a finalisté (Jakub Choma, Anna Slama & Marek Delong, Marie Tučková, Jiří Žák, kolektiv Pracovní skupina pro výzkum mimosmyslové estetiky tvořený Janem Kolským, Vojtěchem Márcem, Matějem Pavlíkem a Peterem Sitem, a Alma Lily Rayner, která přešla z minulého ročníku) v mnohém sami demonstrují v kontextu uměleckých soutěží kritizovanou neporovnatelnost děl vytvořených v různých médiích a pracujících s odlišnými formálními nástroji i celkovými přístupy k tvorbě. V různých škálách a kombinacích jsou u nich totiž zastoupeny metody, jako je umělecký výzkum, práce s filozofickými a vědeckými koncepty nebo společensky angažované umění, ale zároveň i důraz na roli fikce nebo upřednostňování ryze fantazijního registru založeného na přímém smyslovém a pociťovém působení.

I přes nesourodá východiska (kdy například pro Jiřího Žáka či Pracovní skupinu je zásadní nějaká forma faktografie či konceptualizace, zatímco Anna Slama & Marek Delong se přesně těchto metodologických vrstev chtějí zbavovat) je však zřejmé, že letošní vystavující spojuje určitá potřeba vyprávět příběhy – osobní, celospolečenské, historické, mýtické i fantaskní (tyto kategorie je přitom nutné vnímat jako vzájemně se nevylučující) – a/nebo vytvářet prostor pro jejich sdílení. Celou výstavou tak prostupuje snaha přimět diváka k jistému „otevření se“, ať už se jedná o ohledávání fyziologických či estetických hranic lidské percepce, překonávání zaběhlých představ o (historické) společenské realitě, rozšiřování citlivosti a imaginace či sdílení velmi odlišné paměti, zkušeností nebo dokonce traumat. V nejširším pojetí tohoto slova je tak letošní výstava, připravená kurátorkami Společnosti Jindřicha Chalupického (SJCH) Veronikou Čechovou a Karinou Kottovou, narativní, a jako taková potenciálně mnoho sděluje, ale zároveň vyžaduje velkou diváckou energii a spoluúčast. Tu sice nebylo snad nikdy důležitější probouzet, zároveň se však v roce sociální distance a zavřených galerií jeví až přízračně nemožná.

Cena Jindřicha Chalupeckého se poprvé přestěhovala do Ostravy. Jaká jsou díla letošních finalistů?

7.12.2020 Jaroslav Michna Obraz & Slovo Report

Původní říjnový termín výstavy a na ni navazující program v rámci vyhlášení Ceny Jindřicha Chalupeckého se kvůli pandemii přesunul až do začátku prosince. Od minulého čtvrtka je možné výstavu finalistů ceny vidět v ostravské galerii PLATO. V neděli navíc proběhl několikahodinový stream. Jaká jsou díla letošních finalistů?

Cena Jindřicha Chalupického se letos přestěhovala do galerie PLATO. Ostravská Platforma pro současné umění tím stvrdila svůj status významného hráče na poli současného umění a hlavně ukázala vstřícnost a flexibilitu po odmítnutí ze strany Národní galerie. Nejznámější tuzemská cena pro výtvarné umělce do pětatřiceti let přinesla do moravskoslezské metropole to nejsoučasnější české umění, které mezinárodní porota uznala hodné pozornosti.

Již delší dobu se v uměleckých kruzích diskutuje o cenách pro umělce, především o neobjektivní segregaci. Je jasné, že hodnocení uměleckých výkonů, idejí, míry angažovanosti, originality či formální neotřelosti je a vždy bude kontroverzní. Nicméně je nutné podotknout, že právě laureáti Ceny Jindřicha Chalupického z minulých let tvoří významnou mozaiku kvalitního českého umění.

Těžko říct, zdali onu „kvalitu“ nastartovalo právě jejich prvenství v soutěži, nebo soutěž kvalitu umělců jen stvrdila. Myslím, že je to spojitá nádoba. Každopádně i bez faktického ustanovení vítěze je vše, co se kolem Ceny Jindřicha Chalupického děje, jakou v ní mladí umělci požívají úctu, pozornost a péči, rozhodně pro současnou scénu směrem navenek velice konstruktivní.

Ovšem finalisté letošního ročníku se společně zasadili o změnu zavedených pravidel soutěže. Rok 2020 se tedy zapíše nejen tím, že se cena poprvé konala v Ostravě, ale také proto, že poprvé v historii nebyl vybrán jeden vítěz. Pokud tím vzniká nový precedens, vyvstává otázka, zdali nemá cena změnit svůj statut, jelikož i finalisté přeci dospěli k pomyslnému vrcholu tím, že byli vybráni porotou.

Každopádně hodnocení jako parametr neleží v žaludku jen umělcům, můžeme

Zprávy » Obrazem » Snímky z výstavy, která je pod zámkem: Tak vypadá progresivní če...

Snímky z výstavy, která je pod zámkem: Tak vypadá progresivní české umění

LENKA GLISNÍKOVÁ

Cena Jindřicha Chalupického zažila v roce 2020 mnohá poprvé. Poprvé se místo v Národní galerii odehrála v ostravské galerii Plato, poprvé neměla laureáta a poprvé ji vlastně nikdo neviděl, protože je z rozhodnutí vlády zavřená.

Nejvýznamnější ocenění, které mohou čeští umělci doma získat, zažívá třeskutou dobu. Zatím poslední ročník finalistů Ceny Jindřicha Chalupického se měl původně konat v Národní galerii. Ta však spolupráci – navzdory letité tradici a dlouho domluvenému termínu výstavy – na jaře nečekaně vypověděla. Společnosti Jindřicha Chalupického vzkázala, že čelí masivnímu výpadku příjmů a musí měnit výstavní plán.

„Výstava finalistů Ceny Jindřicha Chalupického patří k důležitým orientačním bodům současné umělecké scény. Rozhodnutí generální ředitelky Národní galerie v Praze zrušit podzimní termín pro její konání není obhajitelné ani v kontextu potíží, jimž bezesporu musí čelit naše přední muzejní instituce v důsledku omezení souvisejících s pandemií,“ komentoval tehdy situaci Marek Pokorný, umělecký ředitel Plato Ostrava.

ONLINE: Koronavirus →

Cena Jindřicha Chalupeckého bude letos bez vítěze. ‚Není to trofej jednoho laureáta,‘ rozhodli umělci

Ukázka díla Daniely Baráčkové – finalistky Cen Jindřicha Chalupeckého z roku 2013 | Foto: Společnost Jindřicha Chalupeckého

Letošní 31. ročník Ceny Jindřicha Chalupeckého nebude mít vítěze. Rozhodli tak zúčastněné umělkyně a umělci, kteří odmítají princip soutěže. Společná výstava v ostravské galerii Plato se uskuteční 14. října bez tradičního vyhlášení.

≡ Praha 11:04 5. srpna 2020

Letošní 31. ročník Ceny Jindřicha Chalupického nebude mít vítěze. Rozhodli tak zúčastněné umělkyně a umělci, kteří odmítají princip soutěže. Společná výstava v ostravské galerii Plato se uskuteční 14. října bez tradičního vyhlášení.

 Praha 11:04 5. srpna 2020

Letošní finalisté doufají v to, že se díky tomu dostane stejného prostoru a pozornosti všem z nich a publikum se bude moci plně soustředit na jejich nově vznikající umělecká díla, bez nutnosti jejich vzájemného srovnávání.

Namísto ceremoniálu se bude v Ostravě 4. a 5. prosince konat dvoudenní symposium pro veřejnost. Za Společnost Jindřicha Chalupického o tom informovala Veronika Čechová.

Chalupeckého cena je ocenění pro mladé umělce do 35 let. Pro rok 2020 má pět finalistů. Protože ale porota do finále poslala i jednu dvojici a jedno umělecké uskupení, je ve finále celkem devět mladých umělců. Desítku umělců ještě doplňuje finalistka z loňského ročníku Alma Lily Raynerová, která se ho nemohla zúčastnit ze zdravotních důvodů.

Cenu Jindřicha Chalupického obdržel Andreas Gajdošík. Porota ho vybrala pro aktivistický přístup

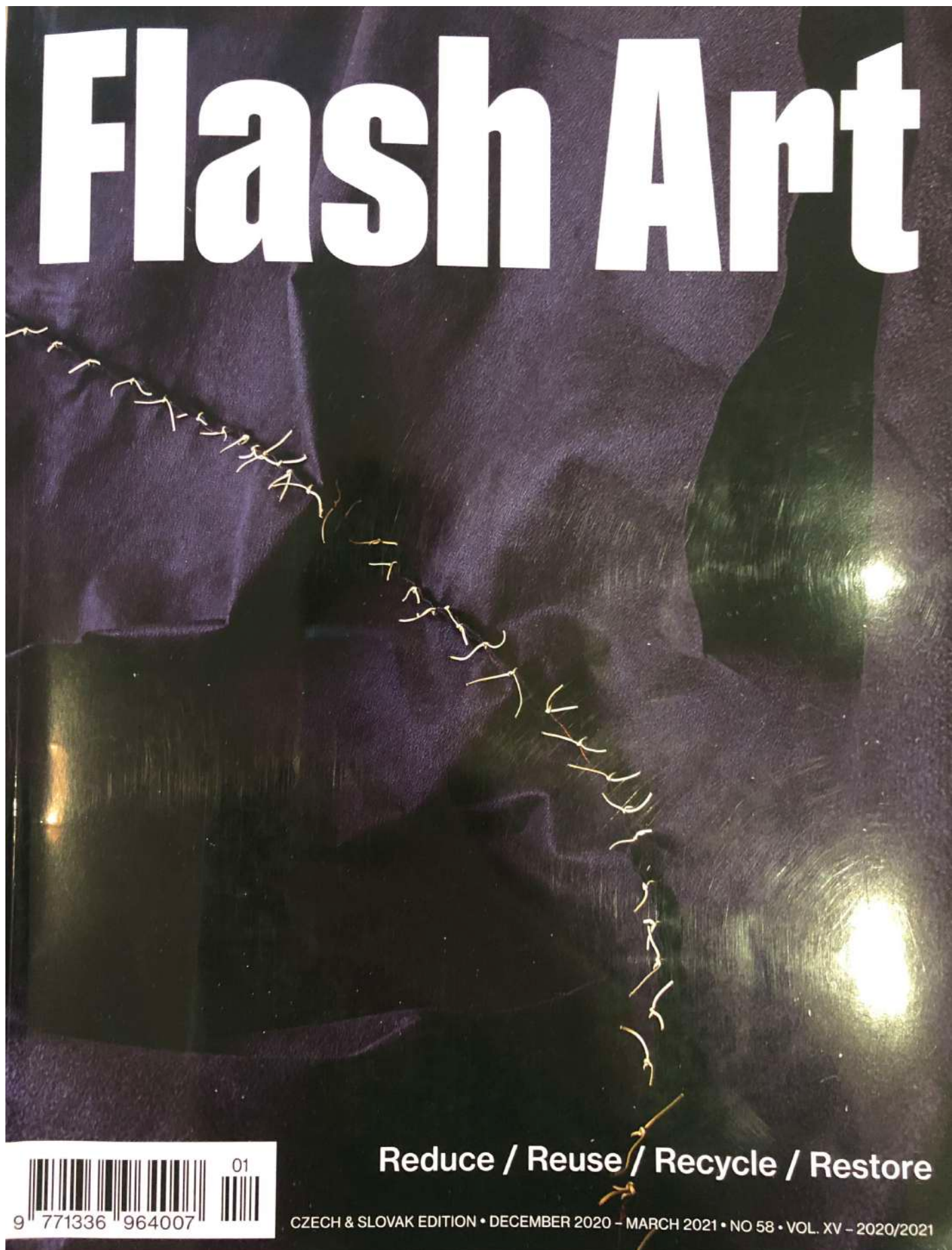
„V našich očích není Cena Jindřicha Chalupického trofejí jediného laureáta či laureátky, jediného pomyslného vítěze, nýbrž společným oceněním pestré směsice umělkyň a umělců a jejich odlišných uměleckých východisek, jejichž porovnávání nemá smysl,“ uvedli finalisté ve společném prohlášení.

„Otázku, zda je opravdu nutné v rámci Ceny

FLASH ART

Czech and Slovak edition, December 2020/March 2021, Vol. XV 20/21

Flash Art

Reduce / Reuse / Recycle / Restore

CZECH & SLOVAK EDITION • DECEMBER 2020 – MARCH 2021 • NO 58 • VOL. XV – 2020/2021

News

6–10

KDO VYHRÁL V CENĚ BEZ VÍTĚZŮ
„CHALUPÁŘI“ 2020 V PLATU

Tomáš Knoflíček

Stojím před městskou galerií Plato v Ostravě a skrze sklo se snažím o vizuální kontakt s uměleckými instalacemi uvnitř. V době, kdy tudy procházím, totiž galerie zůstává – stejně jako všechny srovnatelné kulturní instituce v této zemi – nepřístupná a já musím přiznat, že mě tento stav ostentativní skrytosti něčím fascinuje a dráždí. V případě Platu to platí dvojnásob, protože diafánní povaha architektury někdejšího hobby marketu, v níž galerie získala dočasný azyl, v kolemjdoucím logicky vzbuzuje zdání, že vše uvnitř je téměř na dosah. Znovu se proto obličejem přilepím ke sklu a znovu zažívám svůdně iritující pocit nenaplněnosti, při kterém si mimoděčně vzpomenu na Sigfrieda Giediona, neboť mi dojde, že podobné pocity mohli v antice zažívat lidé, kteří stáli před chrámy plnými „uměleckých děl“ a také do nich, jako do příbytku boha, neměli přístup. Pracovní skupina pro výzkum mimosmyslové estetiky, pohled do instalace výstavy „Chalupeckého“, 2020, foto: archiv SJCH.

Nezastírám tedy, že mě – na rozdíl od jiných – současný stav něčím naplňuje. Fascinuje mě totiž představa galerií jako jakýchsi pokladnic, kam nikdo nemůže, a kde se koncentruje obrovská, zdánlivě zbytečně vynaložená energie. A nebýt reálné obavy z toho, že pokles stimulů u dnešní instantní společnosti zřejmě negeneruje ani tak zvědavost jako spíše nezáměr a zapomnění, přišla by mi nastalá situace jako docela dobrá strategie, jak na jedné straně vzdorovat současné fetišizaci výsledku, a na straně druhé něčemu, co lze v nadsázce označit za „odčarování“ umění. Ale karty na stůl, protože z povahy těchto řádků je zřejmé, že také moje flaneurské bloumání kolem galerie má jasně definovaný účel. Právě Plato se totiž pro letošní rok ujalo role hostitele výstavy finalistů Ceny Jindřicha Chalupeckého a já, přibližně týden po popísaném distančním zážitku, prolamuji tabu a s virtuální propustkou recenzenta vstupuji do galerie. První dojem je všední i strhující zároveň. Zvykl jsem si, že v Platu je to vždy především prostor

sám, který se významně podepisuje na účinku výstavy. Přesto jsem mile překvapen, jak samozřejmě se architektonické řešení výstavy, jehož se, stejně jako v předchozím ročníku, ujalo studio No Architects, napojuje na stávající životní struktury místa a jak dovedně interaguje s jeho geniem loci. Jeho empatická, nelineární a nehieratická struktura pro mě zároveň představuje symbolické stvrzení aktu rozhodnutí všech participujících tvůrců (jakkoli organizátory shora podporovaného) rezignovat na kompetitivní povahu výstavy a vzdát se možnosti získat cenu ve prospěch kolektivu. Sama výstava ale přirozeně nezní jedním hlasem a představuje spíše souzvuk různých, dlužno dodat nikterak překvapivých hlasů, z nichž se nejvíce ozývají ty skloňující pojmy vcítění, péče, hyperproduktivita, zpomalení, zodpovědnost, paměť, fyzické vs. virtuální či pravda vs. fikce.

Z šestice finalistů (počet byl oproti předchozím ročníkům navýšen z důvodu přizvání jednoho z loňských nominantů, který se tehdy výstavy nemohl ze Ceny Jindřicha Chalupeckého, Plato, Ostrava,

zdravotních důvodů zúčastnit) zřejmě nejspektakulárněji vstoupil do dialogu s místem Jakub Choma. Jeho procesuální, prostorově rozlehlá instalace, vystavěná na principu sedimentační scénografie, jako by neustále balancovala mezi obnovou a destrukcí, což autor akcentuje i sérií performancí, v nichž soustředěně, téměř jako archeolog ohledává prostor, jako by zapomněl, kdo jej před tím utvářel. V Platu se jeho instalace logicky prolíná s již existujícími „dočasnými strukturami“. Jejím záměrem je ale především obnažovat křehkost a dekadenci současných digitálně-materiálních struktur, jakož i – skrze nejednoznačnou materialitu, s kterou Choma nakládá jako s filmovou rekvizitou, poddajnou a přizpůsobivou konkrétním obsahům – poukazovat na proměnlivost a neuchopitelnost současného postfaktického světa.

Referuje-li Choma o tom, že nás frenetická aktivita a neautentičnost zkušenosti mohou přivést až na pokraj amnézie, Jiří Žák nás – skrze postfaktické nakládání s informacemi – spíše vytrhuje z dobrovolného zapomnění. Téma vytěšňované kolektivní paměti zkoumá autor ve svých pracích dlouhodobě, zde konkrétně se přitom zaměřuje na československý, respektive český zbrojní průmysl, aby na příkladu vývozu zbraní do Sýrie sledoval proměnu od původní politicky motivované spolupráce až k čistě pragmatickému, eticky diskutabilnímu obchodnímu vztahu. Diváková cesta symbolicky začíná u repliky jednacího stolu ze sídla společnosti Omnipol, u kterého byly uzavírány smlouvy. Odtud se pak dále větví k trojici videí, jejichž cílem je zpochybnit tradovaný mýtus o Čechách jakožto mírumilovném národu, jenž se nevmešuje do cizích záležitostí, neboť v souboji velmocí je i on zpravidla spíše obětí. „Svět potřebuje své malé dodavatele“, říká jeden z protagonistů Žákova filmu a nutně nás vede k zamyšlení – a to i s ohledem na současný vývoj v Sýrii – zda skutečně stojí za to být malým dodavatelem velkých katastrof. Žákova instalace se přirozeně integrovala do zdejších dočasných struktur knihovny a kina. Tétož logického ukotvení v některé z provozních jednotek Plata se dostalo i komunitnímu projektu Almy Lily Rayner. Z tamní stage jakožto jakéhosi základního tábora má ale v průběhu výstavy migrovat i na další místa, která chce autorka střídavě využívat jako prostory k setkávání, sdílení, diskuzi, společnému jídlu nebo přespání. S tím Žákovým pojí projekt Almy Lily Rayner motiv přehlížení, neboť se zaměřuje na pomoc lidem se zkušeností s různými formami útlaku. V tuto chvíli však stále zůstává otázkou, do jaké míry umožní současné restriktivní podmínky vystoupit z virtuálního prostoru a zdali projekt – nikoli vlastní vinou – nezůstane jen u kritiky současného institucionálního rámce a artikule jeho limitů.

Finalisté Ceny Jindřicha Chalupického, 6.12.2020, Plato, Ostrava, foto: Zuzana Šrámková.

Téma péče významně rezonuje i v projektu Marie Tučkové. Tam, kde se přístup Almy Lily Rayner opírá o přímý dialog a terénní práci, ale Tučková volí spíše rituálně-symbolické řešení. Také ona nicméně upřednostňuje kolaborativní přístup a současně sama svobodně migruje napříč řadou profesí a spojuje řemeslo a umění, sekulární a posvátné, všední a sváteční či hmotné a imateriální. Na tomto principu stojí i zdejší instalace z velkoformátových háčkových textilií, které symbolicky chrání malý prostor s polem živé trávy, odkud vycházejí a po celém prostoru galerie se následně rozlévají zvuky zvonů a vokální polyfonie zhudebnňující text trans umělkyně a filmárky Lou Lou Sainsbury (např. spoluzakladatelky fóra Synthetic Ecology). S prvky rituálu a magie pracuje také autorská dvojice Anna Slama & Marek Delong, jejichž instalace, rovným dílem odkazující k „pohádkám“ i devočním oltářům, prozrazuje snahu překonat preferovaný intelektuální model interpretace a navázat na archetypální linii umění, v níž se vše podstatné přesouvá do roviny emocí či podvědomí. V tom se, byť z jiného úhlu pohledu, střetávají i s posledními z finalistů, Pracovní skupinou pro výzkum mimosmyslové estetiky, která se systematicky zabývá činnostmi na pomezí uměleckých a vědeckých postupů zkoumajících tzv. limitní nebo paranormální jevy. Pro potřeby jejich prezentace byla příznačně modifikována i architektonická dispozice provozních prostor galerie, takže přinejmenším pro ty, kteří Plato navštěvují pravidelně, představuje toto nenápadné „asheroovské“ gesto zajímavé vychýlení reality, podtrhující předmět uměleckého výzkumu skupiny.

Jak už jsem uvedl výše, výstava letošních finalistů Ceny Jindřicha Chalupického vlastně nijak zásadně nepřekvapuje a drží se témat i strategií prosakujících do světa umění už delší dobu. Spíše než jako výtku bych to ale chápal jako zdrženlivou poklonu. Má-li

ústřední náboj výstavy směřovat k tomu, dát prostor hlasům, názorům a skupinám, které byly a jsou umlčovány, nemůže začít jinak než nasloucháním. Polemizuje-li s představou světa jako bojiště, nemůže se prohlásit za hrdinu (vítěze). Revoltuje-li vůči pragmatickému a zdánlivě racionálnímu přístupu (jenž nás přivedl až na pokraj apokalypsy), nemůže se spoléhat jen na intelekt a „holá“ fakta. A označuje-li za jednoho z viníků této krize modernitu, nemůže být za každou cenu originální. „Pokud myslíš moderně, myslíš v termínech války“, říká jedna z postav Žákova filmu, a pro mě de facto shrnuje hlavní étos výstavy. Mě přesvědčila. Její hlavní problém ale – stejně jako problém současného umění obecně – je, že i ono umění je vlastně ohroženou skupinou a zpravidla tak může učit naslouchat jen ty, kteří jsou k tomu předem odhodláni.

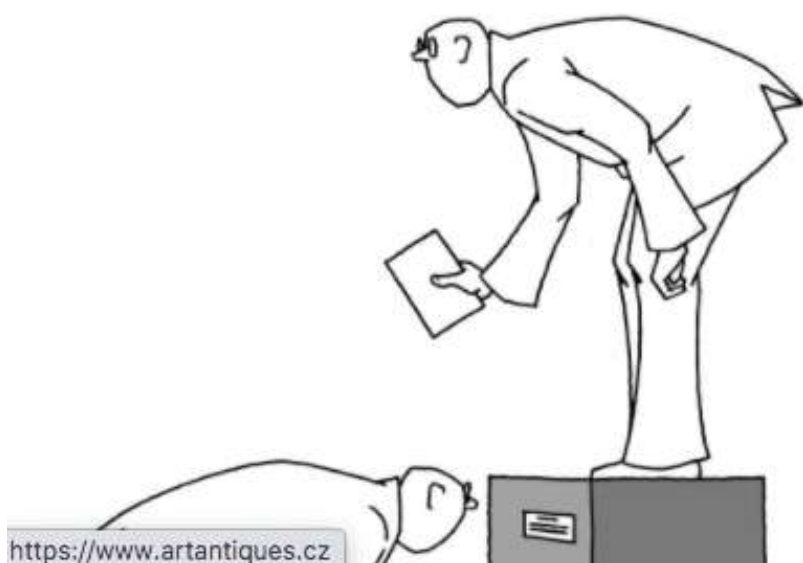
Maxim Velčovský, trofej 31. ročníku Ceny Jindřicha Chalupického, 2020, foto: archiv SJCH.

ART ANTIQUES

31. ROČNÍK CHALUPECKÉHO

Tomáš Klička, zprávy, únor 2020

Přelom roku představuje pro Společnost Jindřicha Chalupického období vyhlašování – v rozmezí šesti týdnů proběhlo jak udělování Ceny Jindřicha Chalupického 2019, tak oznámení finalistů letošního ročníku. Držitelem ceny se stal počátkem prosince Andreas Gajdošík (1992).

Jeho Nelidské zdroje byly ze všech projektů představených ve finále nejotevřeněji politicky aktivistické – dílo mělo podobu virtuálních duplikátů webových zpravodajských serverů mediální skupiny MAFRA spjaté s Andrejem Babišem, jehož jméno bylo v textech automaticky nahrazováno označeními jako „pán této redakce“ apod. Porota ve zdůvodnění ocenila, že autor „přistupuje kriticky k současným mocenským politickým strukturám a snaží se je nabourávat pomocí jejich vlastních nástrojů. Kromě aktivního zájmu o společenské dění rovněž rozvinul vlastní umělecký jazyk, který se vyznačuje hloubkou, upřímností a poetičností“. Převzetí ceny Gajdošík doprovodil solidárním gestem, když vyjádřil záměr se o finanční ocenění i zahraniční stáž, která vítězi náleží, rozdělit s ostatními finalisty.

Mezinárodní porota v totožném složení pak pro rok 2020 z více jak 80 zaslaných portfolií vybrala šestici finalistů: Jakuba Chomu, dvojici Anna Slama a Marek Delong, Marii Tučkovou, Jiřího Žáka a kolektiv Pracovní skupina pro výzkum mimosmyslové estetiky ve složení Matěj Pavlík, Jan Kolský, Peter Sit a Vojtěch Márc. Standardně má CJCH finalistů pět, z minulého ročníku však přechází do aktuálního Alma Lilly Rayner, která se loni nemohla finále zúčastnit ze zdravotních důvodů.

Jakub Choma (*1995) studuje v malířském ateliéru na pražské UMPRUM. Ve svých asamblážích, objektech a instalacích často kombinuje organické a technické materiály, v nichž uplatňuje odkazy k digitálnímu prostředí.

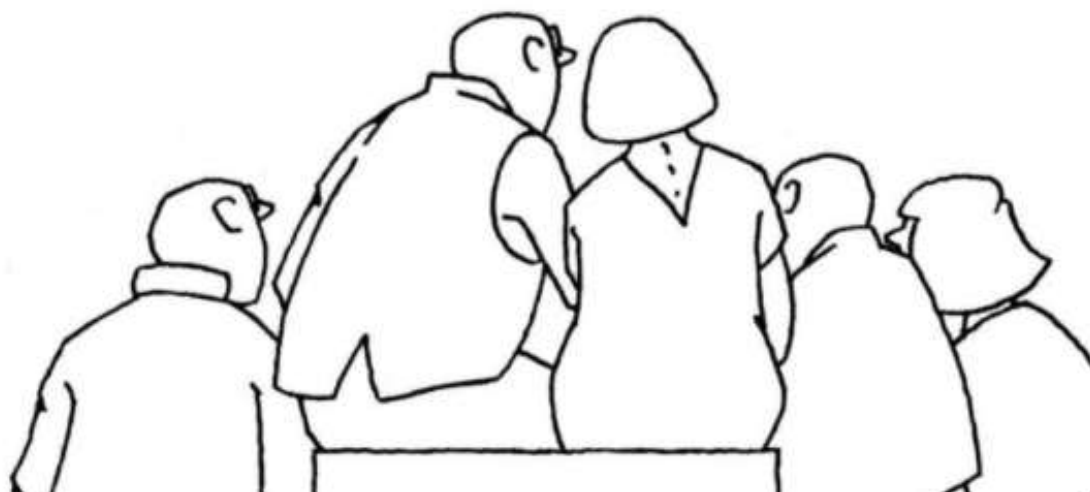
Výstavně nejzkušenější z finalistů je dvojice Anna Slama (*1991) a Marek Delong (*1986). Jejich práce bývá spojována s obnoveným zájmem o zvýšenou citovost v současném umění někdy označovaným jako „emoromantic turn“. Jimi

ART ANTIQUES

CHALUPECKÉHO CENA 2020 BEZ LAUREÁTA

Tomáš Klička, zprávy, září 2020

ČR – Cena Jindřicha Chalupeckého 2020 nepozná svého vítěze. Finalisté Jakub Choma, dvojice Anna Slama a Marek Delong, Marie Tučková, Jiří Žák, kolektiv Pracovní skupina pro výzkum mimosmyslové estetiky a Alma Liliy Rayner, účastnice přecházející z minulého ročníku, ve společném prohlášení vydaném počátkem srpna deklarovali, že si přejí upustit od soutěžení.

V rámci výstavy finalistů, která se po vypovězení z Národní galerie (viz AA 5/2020) uskuteční od 14. října v ostravském PLATO, tak porota nebude vybírat nejlepší dílo a nedoprovodí ji ani ceremoniál s předáváním ceny. Namísto slavnostního večera se uskuteční dvoudenní symposium 4.–5. prosince.

Krok „chalupářů“ připomíná rozhodnutí, které v minulosti učinili finalisté slovenské Ceny Oskára Čepana, nebo britské Turner Prize. V roce 2017 finalisté slovenské ceny pro umělce do 40 let přikročili namísto tvoření individualizovaných děl k realizaci společné instalace, jež znamenalo udělení vítězství všem. Jejich motivace tehdy nebyla výhradně solidární, šlo rovněž o reakci na nespokojenost finalistů s fungováním a organizací soutěže. Významný krok k normalizaci tohoto přístupu pak představoval minulý ročník britské Turner Prize. Na začátku prosince 2019 vyjádřili finalisté přání, aby ocenění bylo rozděleno mezi celou čtveřici, což porota respektovala. „V době politické krize v Británii i jinde ve světě, kdy toho lidí a společností už rozděluje a izoluje mnoho, máme motivaci učinit u příležitosti udílení ceny kolektivní prohlášení ve jménu vzájemnosti, různorodosti a solidarity – a to jak v umění, tak společnosti,“ uvedli tehdy společně. Jako ozvěnu loňska lze vnímat i letošní krok Turner Prize, kdy namísto soutěže zrušené vlivem koronavirové pandemie došlo k rozdělení podpory ve výši deseti tisíc liber desítky vybraných umělců.

Zatímco zmíněné zahraniční ceny vyhrálo několik účastníků, finalisté CJCH si přejí upustit od formátu soutěže vůbec, takže vítězství nepřípadně nikomu. Ke svému rozhodnutí vydali veřejné prohlášení, kde krok zdůvodňují: „V našich očích není Cena Jindřicha Chaluppeckého trofejí jediného laureáta či laureátky, jediného pomyslného vítěze, nýbrž společným oceněním pestré směsice umělců a umelců a jejich odlišných uměleckých

ART ANTIQUES

PRACOVNÍ SKUPINA PRO VÝZKUM MIMOSMYSLOVÉ ESTETIKY

Anežka Bartlová, portfolio, červenec 2020

Proutkaři a výzkumníci / Pracovní skupina (pozn. 1)
pro výzkum mimosmyslové estetiky vznikla za
účelem zkoumání, mapování (pozn. 2)
experimentálního ověřování (pozn. 3) a částečně
popularizace (pozn. 4) výzkumu
parapsychologických směrů.

V Pracovní skupině momentálně působí fotograf Jan Kolský (*1990), jehož práce se vyznačuje konceptuálním přístupem a věcnou estetikou, Matěj Pavlík (*1990), Kolského bývalý spolužák z Ateliéru fotografie na pražské UMPRUM, jehož tvůrčí rozptyl je širší o spolupráci s Lucií Rosenfeldovou (v podobě videoesejí i kurátorských projektů). Pavlíkovy fotografie pracují často s fenomény na hranici reality a fikce, ve videu *Masking Captivity* pak pracoval s fenoménem apofenie (nacházení smyslu v neorganizovaných datech) atp. Dalším ze skupiny je Peter Sit (*1991), organizátor, kurátor a fotograf žijící v Bratislavě, nicméně i on se setkal s ostatními při studiích na UMPRUM. Sita, který se věnuje sociální roli fotografie a umění vůbec, ale fascinuje též tzv. ruský kosmismus a další utopické systémy současnosti i nedávné minulosti. Posledním ze čtveřice, jež tvoří aktuální Pracovní skupinu, je kritik současného umění a historik nedávného a užitého umění Vojtěch Márc (*1990). I on si vyzkoušel roli tvůrce, když na výstavě věnované odkazu konceptu vědecko-technické revoluce a teoriím Radovana Richty (*Civilizace na rozcestí, Display 2018/2019*) vystavil kus ropovodu. Materialistický přístup, kombinovaný se zálibou v bizarnostech a vědomím, že (nejen československá) historie není černobílá a skrývá mnohá neprobádaná anebo zbytečně opomíjená zákoutí je spojujícím východiskem všech členů Pracovní skupiny. Jejich přístup můžeme charakterizovat jako umělecký výzkum, tedy bádání, jehož výsledkem je nějaké nové nebo (současným pohledem) interpretované vědění, jež je prováděno skrze uměleckou praxi: umělecká tvorba tu zásadním způsobem přispívá k produkci vědeckého významu.

Jde tedy o umělecko-výzkumnou platformu, spojenou s konkrétním tématem. Východiskem je přitom fakt, že československá parapsychologie,

ART ANTIQUES

JAKUB CHOMA – BOD TÁNÍ DIGITÁLNÍHO ODPADU

Noemi Purkrábková, portfolio, březen 2020

„If you disappear in this jungle, no one will find you. The jungle will eat you up. The giant ladybug will take to its nest the remnants of what predatory plants do not finish. Your parts will be dispersed around the forest, and no one will be able to put them together.“

Text spoluzakladatelky platformy Tzvetnik Nataly Serkové k Chomově výstavě *Resilience* (Editorial, Vilnius, 2019) rozeznává neodvratitelný rozklad do sebe vklížených kolosů biologických a technologických částí dávno tlejícího těla kapitalistické (pop)kultury, jak ji v devadesátých letech zvěstovala i kybernetická teoretická fikce Nicka Landa a jednotky CCRU. Autorovy nepřístupné členité objekty jako by přicházely zpětnovazební časovou smyčkou právě z jimi popisované horečnaté budoucnosti, která už není místem člověkem uskutečňovaného technologického pokroku, ale bodem agresivního tání, o němž už nedokážeme říct, zda je důsledkem sopečného výbuchu, nebo dílem umělé inteligence, jež dávno dosáhla singularity.

Jakub Choma (*1995) se narodil v Košicích. V současné době studuje malbu na pražské UMPRUM v ateliéru Jiřího Černického a Michala Novotného. V Praze má za sebou již tři samostatné výstavy, všechny uskutečněné ve spolupráci s kurátorkou Christinou Gigliotti: *Sleepy Eye, Wasted Time* v galerii Via Art (2017) a dvě realizované v Polansky Gallery – *Life For Dummies* (2017) a *Stepping on a Lego* (2018). Samostatně se prezentoval i na Slovensku (*Living The Gimmick*, VUNU Gallery, 2018) a loni také v Litvě výstavou *Resilience* (Editorial, 2019). Kromě toho se účastnil celé řady společných výstav v galerijním (např. A.M.180, 427 Gallery, Spinnerei Leipzig) i virtuálním prostoru a podílel se i na loňské výstavě dvojice Pakui Hardware na Liste Art Fair Basel. Je jedním z finalistů Ceny Jindřicha Chalupického pro rok 2020. jakubchoma.com

Právě radikální zmatení toho, co jsme dříve snad mohli považovat za přírodní, a co za uměle vytvořené či technologické, prostupuje většinou Chomových projektů, které využívají celou řadu materiálů a technik včetně digitálního tisku

Artalk.cz

Recenze

Komentáře

Rozhovory

Fotoreport

Více ▾

Artalk Revue

Artalk.sk

Nejen nukleární rodina pop up v Centru pro současné umění Praha

Artalk.cz | 18. 8. 2020 | FOTO REPORT

Clément Cogitore, Binelde Hyrcan, Jakub Janovský, Lenka Klodová, Eva Kotátková, Marie Lukáčová, Mary Maggic, Markéta Magidová, Jirka Skála, Martina Smutná, Jessica L. E. Taylor, Minh Thang Pham, Vojtěch Rada/ Nejen nukleární rodina / kurátoři: Barbora Ciprová, Veronika Čechová, Tereza Jindrová, Karina Kottová, Jakub Lerch / Centrum pro současné umění Praha / 27. – 28. 6. 2020

Foto: František Svatoš

Čtyři nové výstavy v Lázních nabízejí třikrát současný umělecký dialog a souznění autorů a jednoho Čapka

Styl

Kultura

Volný čas

24. 09. 2020 | 0:00

Těšit se můžete na Rukopis převzít nejde! Davida Hanvalda, Srdce na tahu dámského tandemu Markéta Hlinovská a Veronika Holcová, intervenci 24 Pavly Malinové a Anny Hulačové nesoucí název Souznění a konečně i na 22, po letech poprvé vystavených, grafických listů Josefa Čapka.

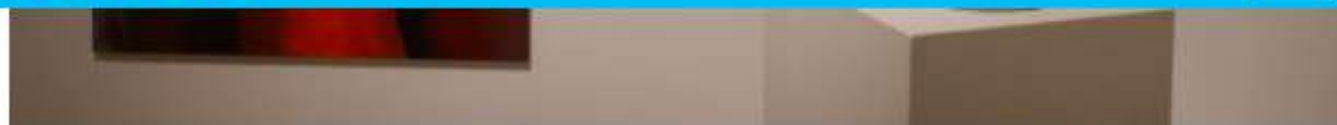
Sál druhého nadzemního patra již tradičně hostí cyklus intervencí finalistů Ceny Jindřicha Chalupického. **Intervence**, v pořadí již 24., se jmenuje **Prorůstání** a představuje další z finalistek loňských, malířku Pavlu Malinovou, a jejího hosta Annu Hulačovou, finalistku Ceny Jindřicha Chalupického 2016.

V popředí stojí Dívka s pláští od Anny Hulačové, která si sem odskočila ze stálé expozice OGL.

Výjimečná sochařka Hulačová rozhodně není Liberečákům neznámá, v Lázních své sochy kombinující prvky živé a neživé přírody vystavovala začátkem léta 2017 a Oblastní galerie Liberec má ve svých sbírkách její Dívku s pláští.

Intervence 24, Prorůstání (tvorby Pavly Malinové a Anny Hulačové).

Obě ženy spolu vystavují poprvé a o to zajímavější je sledovat souvislosti děl, která, na rozdíl například od výstavy Srdce na tahu, nebyla prvotně vytvářena ve vzájemném dialogu. V tomto kontextu jsou myšlenky a vazby mezi jejich pracemi až zarážející. Nebo že by kurátorka Tereza Jindrová jen měla geniálně šťastnou ruku při výběru?

Intervence 24, Prorůstání (tvorby Pavly Malinové a Anny Hulačové).

Název výstavy Prorůstání je tedy dvojsmyslný. V prvním plánu odkazuje na vystavená figurální díla znázorňující různá prorůstání, zrcadlení, symbiosu a zároveň na provázanost prací obou autorek. Provázanost, o které finalistky ceny Jindřicha Chalupeckého před tím možná neměly tušení.

Kontakty	E-podatelna	 Královské město kolín oficiální portál
		
Návštěvník	Podnikatel	Portál občana Kolína

Současné výtvarné umění v rozhledně Vodárna

Již podruhé se ve Vodárně Kolín můžete v letních měsících setkat s díly současného výtvarného umění. Po loňské prezentaci skleněných objektů Pavla Kopřivy hostí letos Vodárna Kolín výraznou sochařku Annu Hulačovou.

03.07.2020 08:07

Počet zhlédnutí: 535

Hulačová, která je v posledních letech českou hvězdou na mezinárodním uměleckém nebi, vystavuje v tubusu vodní nádrže sérii betonových reliéfů z cyklu Prvoci. Jde o více či méně stylizované ztvárnění jednobuněčných organismů, které biologové v minulosti klasifikovali jako "prvotní živočichy".

Uměleckou intervenci do vodárenské věže realizuje Společnost Jindřicha Chalupeckého ve spolupráci s umělkyní a soukromou galerií Hunt Kastner.

Více informací na: www.sjch.cz/intervence-21-anna-hulacova/

MěÚ Kolín

Oddělení marketingu a cestovního ruchu

Obrázky

Kal

Po Ú

4	5
11	12
18	19
25	26

<<

On

Od

mailov

MENU

Svět, v němž žijeme?

Reminiscence čtyřicátých let minulého století bude v pražském Hotelu Opera promlouvat k dnešku

Tento site-specific výstavně-divadelní projekt se pokusí přiblížit východiska umělců před osmdesáti lety a konfrontovat je se situací současných autorů, pro které je mnohohrstevnatá planetární krize a potřeba umění coby aktivního činitele silným základem tvůrčího uvažování.

Výtvarným umělcům, spjatým se Skupinou 42, bylo v době jejího vzniku (tedy v době, kdy ještě neměla žádný název a šlo jen o okruh pravidelně se scházejících přátel) okolo třiceti let. Byli tedy stejného věku jako dnešní finalisté Ceny Jindřicha Chalupeckého. I když si většina z nich později vydobyla statut klasiků českého výtvarného umění, ve čtyřicátých letech nepatřili k etablovaným autorům. Setkávali se po bytech, mluvili spolu a ukazovali si vzájemně svá díla. Válka v prostředí Protektorátu i pocit selhání moderní civilizace (jako celku) je přivedly k naléhavému pocitu, že je nutné přistupovat k umění a životu radikálně jiným způsobem. Jen zatím nevěděli jakým. Možná si dnes ve své odlišné, ale v mnohém neméně znepokojující situaci, klademe podobné otázky jako oni.

Otázek, které jsou kladeny, je příliš. Na které je třeba odpovědět? Je vůbec možné být ve všech ohledech angažovaný? Jakou neurózu provokuje odmítnutí vlastní lhostejnosti? Jaký dialog se sebou anebo s okolním světem lze v těchto dobách vést a co z něj může vzejít? Limity lidské čínorodosti a empatie, dramatický konflikt deklarovaného se subjektivně prožívaným. Text inscenace, který se snaží najít aspoň částečnou odpověď na tyto otázky, bude do značné míry kompilací úvah současných výtvarných umělkyní a umělců, filosofek, teoretiků nebo literátů, které vybízíme k reakci na odkaz teoretika Skupiny 42 kritika a kurátora

TSUNAMI

04

23 — 24
9
2020

Karina Kottová, Tomáš Pospiszył, Matěj Samec:
Svět, v němž žijeme?
Michal Záhora: Obrat konce
The Pau
Petr Krusha: Průvodce peklem_Lido di Dante

Zpravodaj festivalu ...příští vlna/next wave...

Poslední slova

N

Nový ministr hned utahuje šrouby. Prymula chce dětem prodloužit prodloužený víkend. Diletantská distribuce státních roušek. Covidové pokuty vynesly Mnichovu milion eur. Zemřel herec Michael Lonsdale. Žena potratila po velmi nepovedeném vtípu... Titulky z 22. 9. ve 13:38 na novinky.cz.

Vždycky si říkám, že napsat dobrý titulek je umění, i když by někdo mohl namítnout, že pochybné. Pamatuji si, že když byl u nás na fildě

kdysi na návštěvě někdo z Hospodářek, radil nám, mladým elévům pachticím se se studentským časopisem *Lítenky*, abychom zamakali na titulcích. Že jsou niceňkající, moc intelektuální. Že tam musí, chca nechca, být aspoň jedno ze tří slov: sex, drogy, smrt. Jinak že pošetilec, který by si vůbec váš časopis vzal do ruky, tomu kterému článku nevěnoval ani vteřinu svého pohledu, pokud by tam něco z výše uvedeného nezažnělo. Letošní téma nextky jde tedy s dobou. Smrt tu máme na každé stránce, jen ty titulky nám pořád nejdou. Za to se ti, drahá čtenářko a drahý čtenáři, omlouvám. Pokaždé, když tedy vidím někoho, jak si v koutě hospody, u divadelního stolku v kavárně, opřen o sloup před představením, nebo dokonce pak pozdě večer v tramvaji si čte *Tsunami*, mám radost, že to neděláme zbytečně a že nemusíme zdát se psát titulky

jako „Nový režisér hned utahuje šrouby. Heřmánek chce hercům prodloužit prodloužený víkend. Diletantská distribuce divadelních programů. Covidové pokuty vynesly Vinohradům milion korun. Zemřel herec Michael Lonsdale. Herečka potratila po velmi nepovedeném vtípu...“ A to to s aktuální *Tsunami* vypadalo hodně nejistě, díky tedy všem, co se zapřeli a dali toto číslo dohromady. Snad si ho v tramvaji zase někdo přečte.

Dominik Melichar

Rozhovor
s Karinou Kottovou
a Matějem Samcem

Smysl má umění, které bolí

Sedíme v kavárně hotelu Opera, a když mi Karina Kottová, ředitelka a kurátorka Společnosti Jindřicha Chalupického a jedna z autorek konceptu výstavně-divadelního projektu *Svět, v němž žijeme?* prozradí, že prakticky na tomtéž (jen asi o pár desítek metrů vedle) místě před osmdesáti lety Chalupický seděl a se svými přáteli dával dohromady myšlenkový základ Skupiny 42, trochu se zachvěju pocitem zodpovědnosti. Přímo naproti mně sedí Matěj Samec, dramaturg Divadla MeetFactory a druhý z trojice autorů konceptu, a co chvíli se dívá z okna. Asi na město, jestli přeci jen není v něčem podobné tomu uprostřed protektorátu...

Ve vašem site-specific výstavně-divadelním projektu vycházíte z textu Jindřicha Chalupického *Svět, v němž žijeme*. Proč právě z něho?

K: Inscenace, nebo spíš performance je součástí širšího projektu o Jindřichu Chalupickém, který Společnost Jindřicha Chalupického dělá ke svému třicetiletému výročí, a letos touto akcí začínáme.

Je to projekt, který je hodně procesuální a vyvrcholil v roce 2022 velkou výstavou v Galerii hlavního města Prahy – Městské knihovně, v rámci níž bude taky uveden film, který z téhle inscenace natočíme. Proto jsme si řekli, že začneme nějak od začátku. Text *Svět, v němž žijeme* napsal Chalupický, když mu bylo dvacet devět třicet let a bylo to jedno z jeho z prvních angažmá ve světě umění. Ten text se stal kanonickým, ale nám přišlo zajímavé právě i to, že jakkoli si teď většinou představujeme Chalupického jako starého pána, teoretika umění, v té době byli on a jeho druhové třicátníci s touhou nějak uchopit komplikovaný svět, ve kterém žili.

Podle anotace hledáte paralely východisek tehdejších umělců, jak o nich Chalupický píše, s východisky umělců současných, přičemž se vám v tomto případě jeví ten text jako nadčasový. Je to tak? Je ten text platný i pro dnešní dobu?

M: Řekl bych, že ano. Byl to každopádně můj pocit v době, kdy jsme se rozhodli, že zkusíme oslovit vybrané umělce a další

autory k tomu, aby na něj nějak zareagovali, aby s ním třeba i polemizovali, aby ho určitým způsobem aktualizovali nebo naopak popřeli, protože třeba pro ně zastárnul. Podle mě ten text nadčasový je. Jeho hlavní message spatřuji v tom, že smysl má to umění, které nějak umělcem bolí. V tom je ta nadčasovost, i přesto, že doba je samozřejmě jiná, situace se změnila a naši současní umělci na to reagovali různě a mnohdy s ním nesouhlasí. Určitě má ale smysl se o tom textu bavit, přemýšlet o tom, co napsal, i dnes.

Osobně jádro jeho textu vidím spíš v té úvaze o městě jako žité skutečnosti umělce, který se ale města v umění vzdává, protože se ho bojí, neb se bojí své žité skutečnosti, v níž by se musel upamatovat na sebe a sebe se podle Chalupického bojí. Je to tak i dneska, je město pořád žitá skutečnost umělce? Pracujete s motivem města i v inscenaci?

K: Pracujeme s ním docela dost, věnujeme mu také jednu podstatnou část výhledu z okna hotelu Opera na Prahu – tedy

...PŘÍŠTÍ VLNA/NEXT WAVE...

SMRT DIVADLA

17—27/9/2020 PRAHA 16—18/10/2020 BRNO

Karina Kottová, Tomáš Pospiszyl, Matěj Samec: Svět, v němž žijeme?

 14.7.2020 / Anna Černá

Site-specific výstavně-divadelní projekt se pokusí přiblížit východiska umělců před osmdesáti lety a konfrontovat je se situací současných autorů, pro které je mnohohrstevnatá planetární krize a potřeba umění coby aktivního činitele silným základem tvůrčího uvažování.

Výtvarným umělcům spjatým se Skupinou 42 bylo v době jejího vzniku – tedy v

Výtvarným umělcům spjatým se Skupinou 42 bylo v době jejího vzniku – tedy v době, kdy ještě neměla žádný název a šlo jen o kruh pravidelně se scházejících přátel – okolo třiceti let. Byli tedy stejného věku jako dnešní finalisté Ceny Jindřicha Chalupického. I když si většina z nich později vydobyla statut klasiků českého výtvarného umění, ve čtyřicátých letech nepatřili k etablovaným autorům. Setkávali se po bytech, mluvili spolu a ukazovali si vzájemně svá díla. Válka prožívaná v prostředí Protektorátu i pocit selhání moderní civilizace jako celku je přivedly k naléhavému pocitu, že je nutné přistupovat k umění a životu radikálně jiným způsobem. Jen zatím nevěděli jakým. Možná si dnes ve své odlišné ale v mnohém neméně znepokojující situaci klademe podobné otázky jako oni.

Otázek, které jsou kladeny, je příliš. Na které je třeba odpovědět? Je vůbec možné být ve všech ohledech angažovaný? Jakou neurózu provokuje odmítnutí vlastní lhostejnosti? Jaký dialog se sebou i okolním světem lze v těchto dobách vést a co z něj může vzejít? Limity lidské čínorodosti a empatie, dramatický konflikt deklarovaného se subjektivně prožívaným. Text inscenace, který se snaží najít aspoň částečnou odpověď na tyto otázky, bude do značné míry kompilací úvah současných výtvarných umělkyň a umělců, filosofek, teoretiků nebo literátů, které vybízíme k reakci na odkaz teoretika Skupiny 42, kritika a kurátora Jindřicha Chalupického – konkrétně k odpovědi na jeho kanonický text Svět, v němž žijeme z roku 1940.

Koncepce: Karina Kottová, Matěj Samec, Tomáš Pospiszl

Hraji: Lucie Domesová, Anita Krausová

Performance: Kateřina Olivová, Miss Summer Erratic

Autorky a autoři textů: Vasil Artamonov, Jan Běliček, Petra Hůlová, Václav Janoščík, Markéta Magidová, Tereza Matějčková, Roman Štětina, Tereza Semotamová, Adéla Součková

Produkce: Sára Davidová

V rámci programu Společnosti Jindřicha Chalupického

Milý Jindřichu,

vím, že jsi to v životě neměl lehké a že tvůj text Svět, v němž žijeme vznikl na počátku jedné z největších tragédií moderních dějin, druhé světové války. Vím, že mi píšeš z jiného světa. Ze světa, který se mnou sice bytostně souvisí a z něhož moje

...PŘÍSTÍ VLNA / NEXT WAVE...

SMRT DIVADLA

17—27/9/2020 PRAHA 16—18/10/2020 BRNO

Smysl má umění, které bolí

Semotamová, které se ale poezii nevěnuji. Kam vám zmizela poezie? Nebyl pro ni prostor?

M: Tohle je možná trošku naše dira, možná jsme mohli angažovat vyložené básníka nebo básnířku. Ale třeba Roman Štětina je podle mě básník par excellence, ačkoli je to výtvarník. Hodně však pracuje se zvukem, s rozhlasovým médiem a i jeho text, jak jsem říkal, je do jisté míry poetický.

K: Při výběru výtvarných umělců jsme se snažili, aby byli buď víc angažovaní, anebo víc literární nebo poetičtí i v širokém smyslu. Adéla Součková například básnickou sbírku vydala. A jsou tam i další lidi, kteří pracují s psaným textem, protože samozřejmě ne každá umělkyně nebo umělec, které oslovíte, by měli chuť nebo schopnost tohle udělat, nějak na ten text odpovědět. Vyjadřuji se prostě jinými prostředky. Takže náš výběr byl už takhle nějak zaměřený. Proto se nám tam poezie dostala skrz právě tu Adélu nebo třeba skrz teoretika umění Václava Janoščíka, který naopak citoval poezii, o které píše Chalupecký. Každopádně v inscenaci zazní dvě básně.

Performance Kateřina Olivová Foto: Anna Černá

Jak vůbec probíhal výběr autorů? Proč právě tito a dávali jste jim nějaké

YOUTUBE.COM

<https://www.youtube.com/watch?v=H7yz7wdxHYM&t=324s>

 YouTube ^{CZ}

Chalupecký in the World

November 27, 2020
Moravian Gallery in Brno

Speakers
Ieva Astahovska
Anžka Bartlová
Tomáš Glanc
Tomáš Pospiszył
Zuzana Wagner
Magdalena Zlotkowska

Symposium Concept
Tomáš Pospiszył
Tereza Jindrová

Production
Sára Davidová
Jakub Lerch

Illustration
Tereza Bartůňková

Live stream
All Div Studio

Ztlumit (m)

0:03 / 2:43:37

Přehrávání živého chatu je u tohoto videa vypnuto.

On-line sympozium „Chalupecký ve světě“

139 zhlédnutí

 2

 0

 SDÍLET

 ULOŽIT

...

Společnost Jindřicha Chalupeckého
84 odběratelů

ODEBÍRAT

Artalk.cz

Recenze

Komentáře

Rozhovory

Fotoreport

Více ▾

Artalk Revue

Artalk.sk

Anketa Jaký dopad mají aktuální opatření proti šíření COVID-19 na chod institucí?

Artalk.cz | 23. 3. 2020 | ANKETA | KOMENTÁŘE

Několika uměleckým a kulturním institucím v České republice a na Slovensku jsme položili otázky mapující dopady aktuálních omezení, jež slouží k zastavení šíření nového typu koronaviru mezi lidmi, na chod umělecké scény. Ptali jsme se velkých příspěvkových organizací, ale také komerčních a nezávislých galerií a vzdělávacích institucí. Nechtěli jsme ale popsat jen negativní důsledky, zajímalo nás také, jak pozitivně může aktuální stav umělecký a vzdělávací provoz ovlivnit a jaké postoje zaujaly samotné instituce.

Anketní otázky

1. Jaký dopad mají aktuální opatření proti šíření COVID-19 na chod instituce, ve které působíte, a na lidi, kteří s institucí spolupracují?

Karina Kottová, Společnost Jindřicha Chalupického

1. Společnost Jindřicha Chalupického nemá vlastní galerijní prostor, veškerý náš program tedy závisí na spolupráci s dalšími institucemi. Momentálně tedy musíme změny na naší straně sladit s programy řady dalších subjektů, což není úplně snadné, obzvlášť proto, že nikdo neví, kdy bude kultura znovu v návštěvnickém provozu u nás, natož v zahraničí. Aktuálně jsme museli posunout výstavu Marie Lukáčové v Oblastní galerii Liberec a tím nejspíš také další tři výstavy loňských finalistek a finalistů Ceny Jindřicha Chalupického tamtéž, na květen jsme měli naplánovaný rozsáhlejší projekt ze série *Ostrov: Možnosti soužití* pro Art in General v New Yorku, který se s největší pravděpodobností také budeme muset posunout, stejně jako plánované kurátorské rezidence zahraničních hostů v rámci *Café Chalupického* další programy. Zatím se snažíme nic nerušit, jen posouvat, a případně hledat způsoby, jak naplánované programy uskutečnit jiným způsobem (na dálku, online atd.). Jsou pro nás důležité závazky se všemi spolupracujícími umělkyněmi a umělci a dalšími spolupracovníky na volné noze – pokud už mají rozpracovanou práci na projektu, jehož realizace se odsouvá, nabízíme jim například finanční zálohu. Náš tým funguje v režimu home office a pravidelně se setkáváme na Skypu, snažíme se v rámci možností „normálně“ pracovat. Alespoň vzniká víc prostoru než obvykle na koncepční práci a výzkum, úklid na webu apod.

2. Chceme se více zaměřit na sdílení již hotového obsahu, na webu sjch.cz jsou například online téměř všechny naše publikace, včetně starých katalogů Ceny Jindřicha Chalupického, o čemž jsme zatím moc neinformovali a za časů karantény by někomu mohly posloužit jako příjemná kratochvíle. Podobně se chceme zaměřit i na fotoreporty z výstav nebo zpětně poukázat na zajímavé texty a práce, spíš než za každou cenu vytvářet nový online obsah. Čekáme ale také na vývoj situace na ostatních frontách – na konec března například byla naplánovaná akce *Máme otevřeno* ve spolupráci s dalšími uměleckými prostory na Praze 7, kde jsme chtěli prezentovat videa a filmy, které vznikly v posledních pěti letech pro Cenu Jindřicha Chalupického. Pokud by se akce měla nějakým způsobem odehrát ve virtuálním prostoru, rádi videa zpřístupníme online. Pokud se karanténa bude prodlužovat a začneme se nudit, asi nás napadne i něco dalšího, zatím jsme spíš rádi, že můžeme v klidu pracovat na už rozběhnutých věcech.

3. Co se týče našeho oboru, obáváme se, že jakmile skončí nouzový stav, všichni se budou snažit dohnat zmeškané události a už tak programově přebujelý podzim bude ve znamení jedné akce za druhou, kam ani nestíhají chodit diváci, ani přepracovaní organizátoři. Snažíme se této situaci předejít a některé věci například posunout až na další rok, ale jako většina organizací jsme vázáni granty, které musíme v daném roce vyúčtovat. Doufáme, že bude možná diskuse s poskytovateli dotací o odkladu některých akcí, uznání dosavadních nákladů na program, jehož realizace musela

Matyáš Chochola, *The Alchemist*, 2020. Courtesy of the artist.

Antechamber & Matyáš Chochola

Gossamer Fog, London / UK

December 12, 2020–January 24, 2021

December 11, 2020

Matyáš Chochola: *The Alchemist*

December 12, 2020–January 24, 2021

[View video teaser](#)

The Alchemist gestures towards a speculative return to a pre-intellectual era. Despite ongoing scientific progress which has defined the general consensus of human knowledge and understanding of the world, alternative interpretations of reality and its principles of functioning have emerged. It is as if the magnification of the traditional Western rational philosophy, resulting in blind and careless misuse of the natural, material world around us, could only be reconciled by a dramatic turning back.

Mythological figures that wield supernatural powers have throughout history influenced the psyche of populations and societies, now contemporary mythology is enriched with another legend. The story of a powerful alchemist-druid who is one possible answer to a call for help at a time when existing rational convictions are disintegrating slowly but surely. This modern Celt, embodied by the artist himself, is here to throw a line to his peers who are grappling with blind uncertainty. The mage's final reincarnation is attributed with a blend of tools and knowledge from the urban environment and the primitive power of the elements and supernatural forces, while spells and potions are concocted with a unique integration of technology and mysticism.

Matyáš Chochola is a Czech performer and recipient of the Václav Chad Award (2012) and the 2016 Jindřich Chalupecký Award. Chochola's multi-layered art is rooted in performance which blurs the lines between shamanic and ritual ceremony and produces artistic artifacts. These items are then utilized in unorthodox site-specific installations which often combine wild, powerful and animalistic qualities with the trash aesthetics of 1990s discos or spiritual ceremonies. He has exhibited in Berlin, Milan and at the prestigious Manifesta Biennial of Contemporary Art in Zurich, among other places.

Curated by Veronika Čechová

Programmed by Jindřich Chalupecký Society

Jindřich Chalupecký Society is a platform for Czech post-revolutionary and contemporary art in an international context. Since 1990, the Society awards the Jindřich Chalupecký Award for

11. FINANČNÍ ZPRÁVA

VÝKAZ ZISKU A ZTRÁTY pro nevýdělečné organizace

v plném rozsahu

ke dni 31.12.2020

(v celých tisících Kč)

IČO
6 9 3 4 2 4 9 1

Název a sídlo účetní jednotky
Společnost Jindřicha Chalupeckého, z.s.

Dukelských hrdinů 500
Praha 7
17000

Označení a	NÁKLADY b	Činnost		
		hlavní 1	hospodářská 2	celkem 3
A.I.	Spotřebované nákupy a nakupované služby (součet A.I.1. až A.I.6.)	6 876		6 876
1.	Spotřeba materiálu, energie a ostatních neskladovaných dodávek	458		458
2.	Prodané zboží	0		0
3.	Opravy a udržování	1		1
4.	Náklady na cestovné	0		0
5.	Náklady na reprezentaci	47		47
6.	Ostatní služby	6 370		6 370
A.II.	Změny stavu zásob vlastní činnosti a aktivace (součet A.II.7. až A.II.9.)	0		0
7.	Změna stavu zásob vlastní činnosti	0		0
8.	Aktivace materiálu, zboží a vnitroorganizačních služeb	0		0
9.	Aktivace dlouhodobého majetku	0		0
A.III.	Osobní náklady (součet A.III.10. až A.III.14.)	241		241
10.	Mzdové náklady	181		181
11.	Zákonné sociální pojištění	59		59
12.	Ostatní sociální pojištění	1		1
13.	Zákonné sociální náklady	0		0
14.	Ostatní sociální náklady	0		0
A.IV.	Daně a poplatky (A.IV.15.)	4		4
15.	Daně a poplatky	4		4
A.V.	Ostatní náklady (součet A.V.16. až A.V.22.)	352		352
16.	Smluvní pokuty, úroky z prodlení, ostatní pokuty a penále	0		0
17.	Odpis nedobytné pohledávky	0		0
18.	Nákladové úroky	0		0
19.	Kursově ztráty	0		0
20.	Dary	0		0
21.	Manka a škody	0		0
22.	Jiné ostatní náklady	352		352

Označení a	NÁKLADY b	Činnost		
		hlavní 1	hospodářská 2	celkem 3
A.VI.	Odpisy, prodaný majetek, tvorba a použití rezerv a opravných položek (součet A.VI.23. až A.I.27.)	17		17
23.	Odpisy dlouhodobého majetku	17		17
24.	Prodaný dlouhodobý majetek	0		0
25.	Prodané cenné papíry a podíly	0		0
26.	Prodaný materiál	0		0
27.	Tvorba a použití rezerv a opravných položek	0		0
A.VII.	Poskytnuté příspěvky (A.VII.28.)	0		0
28.	Poskytnuté členské příspěvky a příspěvky zúčtované mezi organizačními složkami	0		0
A.VIII.	Daň z příjmů (A.VIII.29.)	0		0
29.	Daň z příjmů	0		0
	NÁKLADY CELKEM (A.I. + A.II. + A.III. + A.IV. + A.V. + A.VI. + A.VII. + A.VIII.)	7 490		7 490

Označení a	VÝNOSY b	Činnost		
		hlavní 1	hospodářská 2	celkem 3
B.I.	Provozní dotace (B.I.1.)	6 561		6 561
1.	Provozní dotace	6 561		6 561
B.II.	Přijaté příspěvky (součet B.II.2. až B.II.4.)	15		15
2.	Přijaté příspěvky zúčtované mezi organizačními složkami	0		0
3.	Přijaté příspěvky (dary)	15		15
4.	Přijaté členské příspěvky	0		0
B.III.	Tržby za vlastní výkony a za zboží	860		860
B.IV.	Ostatní výnosy (součet B.VI.5. až B.VI.10.)	3		3
5.	Smluvní pokuty, úroky z prodlení, ostatní pokuty a penále	0		0
6.	Platby za odepsané pohledávky	0		0
7.	Výnosové úroky	1		1
8.	Kursově zisky	0		0
9.	Zúčtování fondů	0		0
10.	Jiné ostatní výnosy	2		2
B.V.	Tržby z prodeje majetku (součet B.V.11. až B.V.15.)	0		0
11.	Tržby z prodeje dlouhodobého nehmotného a hmotného majetku	0		0
12.	Tržby z prodeje cenných papírů a podílů	0		0
13.	Tržby z prodeje materiálu	0		0
14.	Výnosy z krátkodobého finančního majetku	0		0
15.	Výnosy z dlouhodobého finančního majetku	0		0
VÝNOSY CELKEM (B.I. + B.II. + B.III. + B.IV. + B.V.)		7 439		7 439
C.	Výsledek hospodaření před zdaněním	-51		-51
D.	Výsledek hospodaření po zdanění	-51		-51

Sestaveno dne: 31.3.2021	Podpisový záznam statutárního orgánu účetní jednotky nebo podpisový záznam fyzické osoby, která je účetní jednotkou
Právní forma účetní jednotky zapsaný spolek	Osoba odpovědná za účetnictví (jméno a podpis) ing.Ivana Hájková
Předmět podnikání činnosti organizací na podporu kulturní činnosti	Osoba odpovědná za účetní závěrku (jméno a podpis) ing.Ivana Hájková tel.: linka:

ROZVAHA pro nevýdělečné organizace

v plném rozsahu

ke dni 31.12.2020

(v celých tisících Kč)

IČO
6 9 3 4 2 4 9 1

Název a sídlo účetní jednotky
Společnost Jindřicha Chalupeckého, z.s.

Dukelských hrdinů 500
Praha 7
17000

Označení a	AKTIVA b	Stav k prvnímu dni účetního období 1	Stav k poslednímu dni účetního období 2
A.	Dlouhodobý majetek celkem (A.I. + A.II. + A.III. + A.IV.)	17	0
A. I.	Dlouhodobý nehmotný majetek celkem (součet A.I.1. až A.I.7.)	0	0
1.	Nehmotné výsledky výzkumu a vývoje	0	0
2.	Software	0	0
3.	Ocenitelná práva	0	0
4.	Drobný dlouhodobý nehmotný majetek	0	0
5.	Ostatní dlouhodobý nehmotný majetek	0	0
6.	Nedokončený dlouhodobý nehmotný majetek	0	0
7.	Poskytnuté zálohy na dlouhodobý nehmotný majetek	0	0
A. II.	Dlouhodobý hmotný majetek celkem (součet A.II.1. až A.II.10.)	42	42
1.	Pozemky	0	0
2.	Umělecká díla, předměty a sbírky	0	0
3.	Stavby	0	0
4.	Hmotné movité věci a jejich soubory	0	0
5.	Pěstitelské celky trvalých porostů	0	0
6.	Dospělá zvířata a jejich skupiny	0	0
7.	Drobný dlouhodobý hmotný majetek	0	0
8.	Ostatní dlouhodobý hmotný majetek	42	42
9.	Nedokončený dlouhodobý hmotný majetek	0	0
10.	Poskytnuté zálohy na dlouhodobý hmotný majetek	0	0
A. III.	Dlouhodobý finanční majetek celkem (součet A.III.1. až A.III.6.)	0	0
1.	Podíly - ovládaná nebo ovládající osoba	0	0
2.	Podíly - podstatný vliv	0	0
3.	Dluhové cenné papíry držené do splatnosti	0	0
4.	Zápůjčky organizačním složkám	0	0
5.	Ostatní dlouhodobé zápůjčky	0	0
6.	Ostatní dlouhodobý finanční majetek	0	0

Označení a	AKTIVA b	Stav k prvnímu dni účetního období 1	Stav k poslednímu dni účetního období 2
A. IV.	Oprávky k dlouhodob. majetku celkem (součet A.IV.1 až A.IV.11.)	- 25	- 42
1.	Oprávky k nehmotným výsledkům výzkumu a vývoje	0	0
2.	Oprávky k softwaru	0	0
3.	Oprávky k ocenitelným právům	0	0
4.	Oprávky k drobnému dlouhodobému nehmotnému majetku	0	0
5.	Oprávky k ostatnímu dlouhodobému nehmotnému majetku	0	0
6.	Oprávky ke stavbám	0	0
7.	Oprávky k samostatným hmotným movitým věcem a souborům hmotných movitých věcí	0	0
8.	Oprávky k pěstitelským celkům trvalých porostů	0	0
9.	Oprávky k základnímu stádu a tažným zvířatům	0	0
10.	Oprávky k drobnému dlouhodobému hmotnému majetku	0	0
11.	Oprávky k ostatnímu dlouhodobému hmotnému majetku	- 25	- 42
B.	Krátkodobý majetek celkem (B.I. + B.II. + B.III. + B.IV.)	636	638
B. I.	Zásoby celkem (součet B.I.1. až B.I.9.)	0	0
1.	Materiál na skladě	0	0
2.	Materiál na cestě	0	0
3.	Nedokončená výroba	0	0
4.	Polotovary vlastní výroby	0	0
5.	Výrobky	0	0
6.	Mladá a ostatní zvířata a jejich skupiny	0	0
7.	Zboží na skladě a v prodejnách	0	0
8.	Zboží na cestě	0	0
9.	Poskytnuté zálohy na zásoby	0	0
B. II.	Pohledávky celkem (součet B.II.1. až B.II.19.)	274	94
1.	Odběratelé	227	40
2.	Směnky k inkasu	0	0
3.	Pohledávky za eskontované cenné papíry	0	0
4.	Poskytnuté provozní zálohy	28	35
5.	Ostatní pohledávky	19	19
6.	Pohledávky za zaměstnanci	0	0
7.	Pohledávky za institucemi sociálního zabezpečení a veřejného zdravotního pojištění	0	0
8.	Daň z příjmů	0	0
9.	Ostatní přímé daně	0	0
10.	Daň z přidané hodnoty	0	0

Označení a	AKTIVA b	Stav k prvnímu dni účetního období 1	Stav k poslednímu dni účetního období 2
11.	Ostatní daně a poplatky	0	0
12.	Nároky na dotace a ostatní zúčtování se státním rozpočtem	0	0
13.	Nároky na dotace a ostatní zúčtování s rozpočtem orgánů územních samosprávných celků	0	0
14.	Pohledávky za společníky sdruženými ve společnosti	0	0
15.	Pohledávky z pevných termínovaných operací a opcí	0	0
16.	Pohledávky z vydaných dluhopisů	0	0
17.	Jiné pohledávky	0	0
18.	Dohadné účty aktivní	0	0
19.	Opravná položka k pohledávkám	0	0
B. III.	Krátkodobý finanční majetek celkem (součet B.III.1. až B.III.7.)	358	172
1.	Peněžní prostředky v pokladně	38	33
2.	Ceniny	0	0
3.	Peněžní prostředky na účtech	320	139
4.	Majetkové cenné papíry k obchodování	0	0
5.	Dluhové cenné papíry k obchodování	0	0
6.	Ostatní cenné papíry	0	0
7.	Peníze na cestě	0	0
B. IV.	Jiná aktiva celkem (součet B.IV.1. až B.IV.2.)	4	372
1.	Náklady příštích období	4	4
2.	Příjmy příštích období	0	368
AKTIVA CELKEM (A. + B.)		653	638

Označení a	PASIVA b	Stav k prvnímu dni účetního období 3	Stav k poslednímu dni účetního období 4
A.	Vlastní zdroje celkem (A.I. + A.II.)	465	414
A. I.	Jmění celkem (A.I.1. + A.I.2. + A.I.3.)	195	465
1.	Vlastní jmění	195	465
2.	Fondy	0	0
3.	Oceňovací rozdíly z přecenění finančního majetku a závazků	0	0
A. II.	Výsledek hospodaření celkem (A.II.1. + A.II.2. + A.II.3.)	270	- 51
1.	Účet výsledku hospodaření	270	- 51
2.	Výsledek hospodaření ve schvalovacím řízení	0	0
3.	Nerozdělený zisk, neuhrazená ztráta minulých let	0	0
B.	Cizí zdroje celkem (B.I. + B.II. + B.III. + B.IV.)	188	224
B. I.	Rezervy celkem (B.I.1.)	0	0
1.	Rezervy	0	0
B. II.	Dlouhodobé závazky celkem (součet B.II.1. až B.II.7.)	0	0
1.	Dlouhodobé úvěry	0	0
2.	Vydané dluhopisy	0	0
3.	Závazky z pronájmu	0	0
4.	Přijaté dlouhodobé zálohy	0	0
5.	Dlouhodobé směnky k úhradě	0	0
6.	Dohadné účty pasivní	0	0
7.	Ostatní dlouhodobé závazky	0	0
B. III.	Krátkodobé závazky celkem (součet B.III.1. až B.III.23.)	187	224
1.	Dodavatelé	16	41
2.	Směnky k úhradě	0	0
3.	Přijaté zálohy	0	0
4.	Ostatní závazky	32	32
5.	Zaměstnanci	0	0
6.	Ostatní závazky vůči zaměstnancům	0	0
7.	Závazky k institucím sociálního zabezpečení a veřejného zdravotního pojištění	0	0
8.	Daň z příjmů	- 1	- 1
9.	Ostatní přímé daně	50	62
10.	Daň z přidané hodnoty	0	0
11.	Ostatní daně a poplatky	0	0
12.	Závazky ze vztahu k státnímu rozpočtu	0	0
13.	Závazky ze vztahu k rozpočtu orgánů územních samosprávních celků	0	0
14.	Závazky z upsaných nesplacených cenných papírů a podílů	0	0

Označení a	PASIVA b	Stav k prvnímu dni účetního období 3	Stav k poslednímu dni účetního období 4
15.	Závazky ke společníkům sdruženým ve společnosti	0	0
16.	Závazky z pevných termínovaných operací a opcí	0	0
17.	Jiné závazky	90	90
18.	Krátkodobé úvěry	0	0
19.	Eskontní úvěry	0	0
20.	Vydané krátkodobé dluhopisy	0	0
21.	Vlastní dluhopisy	0	0
22.	Dohadné účty pasivní	0	0
23.	Ostatní krátkodobé finanční výpomoci	0	0
B. IV.	Jiná pasiva celkem (součet B.IV.1. až B.IV.2.)	1	0
1.	Výdaje příštích období	1	0
2.	Výnosy příštích období	0	0
PASIVA CELKEM (A. + B.)		653	638

Sestaveno dne: 31. 3. 2021	Podpisový záznam statutárního orgánu účetní jednotky nebo podpisový záznam fyzické osoby, která je účetní jednotkou
Právní forma účetní jednotky zapsaný spolek	Osoba odpovědná za účetnictví (jméno a podpis) ing. Ivana Hájková
Předmět podnikání činnosti organizací na podporu kulturní činnosti	Osoba odpovědná za účetní závěrku (jméno a podpis) ing. Ivana Hájková tel.: linka:

Příloha k účetní závěrce
Společnost Jindřicha Chalupeckého, zapsaný spolek
31.12.2020

Údaje přílohy vycházející z účetních písemností účetní jednotky /účetní doklady, účetní knihy a ostatní účetní písemnosti/ a z dalších podkladů, které má účetní jednotka k dispozici.

Obsah přílohy

A/ OBECNÉ ÚDAJE

1. popis účetní jednotky
2. majetková či smluvní spoluúčast jednotky v jiných společnostech
3. zaměstnanci společnosti, osobní náklady

B/ POUŽÍVANÉ ÚČETNÍ METODY A ZÁSADY

1. způsob ocenění majetku
2. odpisování
3. přepočty cizích měn na českou měnu

C/ DOPLŇUJÍCÍ ÚDAJE K ROZVAZE A K VÝKAZU ZISKU A ZTRÁT

1. vlastní jmění
2. pohledávky a závazky
3. rezervy
4. výše přijatých příspěvků
5. hmotný a nehmotný majetek společnosti

OBECNÉ ÚDAJE

1. Popis účetní jednotky

Název: Společnost Jindřicha Chalupeckého, zapsaný spolek

Sídlo: Dukelských hrdinů 500/25a, Praha 7

Právní forma: zapsaný spolek IČO: 69342491

Rozhodující předmět činnosti:

Podpora rozvoje českého výtvarného umění se zaměřením na mladé umělce do věku 35let

Prezentace tvorby laureátů Ceny J.Chalupeckého

Každoroční příprava soutěže CJCH pro mladé výtvarníky

Datum vzniku společnosti: 15.12.1998

Změny provedené v uplynulém účetním období:

žádné změny nebyly

Správní rada : 7 členů

Předseda: Karina Kottová

členové rady: Lenka Lindaurová, Charlotta Kotíková, Tomáš Pospiszyl, Michal Pěchouček, Ondřej Horák, Ondřej Stupal

2. Majetková či smluvní spoluúčast účetní jednotky v jiných společnostech

Spolek nemá žádnou spoluúčast v jiné společnosti

3. Zaměstnanci sdružení, osobní náklady

K 31.12.2020 ve spolku pracuje jeden pracovník v trvalém pracovním poměru, byly uzavřeny Dohody o provedení práce

B/ POUŽÍVANÉ ÚČETNÍ METODY, OBECNÉ ZÁSADY A ZPUSOBY OCEŇOVÁNÍ

Předkládaná účetní závěrka byla zpracována na základě zákona č.563/1991Sb. o účetnictví a na základě opatření Ministerstva financí ČR, kterými se stanoví postupy účtování a obsah účetní závěrky pro politické strany, hnutí, občanská sdružení a jiné nevýdělečné organizace

1. Způsob ocenění majetku

1.1. Zásoby

-spolek nevlastní žádné zásoby

1.2. Ocenění hmotného a nehmotného investičního majetku

-spolek nevytváří žádný majetek vlastní činností

1.3. Ocenění cenných papírů a majetkových účastí

-ve sledovaném období spolek nevlastnil cenné papíry ani majetkové účasti

2. Odepisování

Odpisový plán účetních odpisů hmotného investičního majetku účetní jednotka sestavila

3. Přepoččet cizích měn na českou měnu

-ke dni účetní uzávěrky je majetek v cizí měně vyjádřen kursem ČNB

C/ DOPLŇUJÍCÍ ÚDAJE K ROZVAZE A K VÝKAZU ZISKU A ZTRÁT

1. Vlastní jmění:

spolek nemá žádné vlastní jmění

2. Pohledávky a závazky

-pohledávky po lhůtě splatnosti nejsou evidovány

-závazky po lhůtě splatnosti nejsou evidovány

3. Rezervy

-spolek rezervy nevytvořil ani nečerpá

4. Výše přijatých příspěvků

MK	4009000Kč
HMP	1600000Kč
MČ P7	22500Kč
Česká centra	10000Kč
ČNFB	220000Kč
Město Brno	200000Kč
IFA	152832Kč
SFK	152000Kč
Pro Helvetia	194384Kč

celkem	6560716Kč

5. Hmotný a nehmotný majetek

-spolek má hmotný investiční majetek-digikameru